

ห้องบอลรูมสี่เหลี่ยมผืนผ้าขนาดใหญ่คลาคล่ำไปด้วยผู้คนมากหน้าหลายตา ทั้งหมดล้วนอยู่ในชุดราตรีหรูหราสวยงาม เสียงเพลงเสนาหูกจากวงดนตรีซึ่งจับจองพื้นที่มุมในสุดดังก้องไปทั่วห้องกว้าง แชนเดอเลียขนาดใหญ่แขวนตัวหนักอึ้งจากบนเพดานสะท้อนแสงไฟเป็นประกายระยิบอาหารชั้นเลิศสำหรับเหล่าผู้ทรงเกียรติถูกจัดวางเรียงรายรออยู่ตามมุมต่างๆ บริการในชุดทักซิโดเต็มยศเดินโฉบไปมาพร้อมถาดซึ่งเต็มไปด้วยเครื่องดื่มหลากหลายสี

ประตูบานคู่ตรงปลายสุดของห้องถูกเปิดออกต้อนรับผู้มาเยือนรายล่าสุดตอนนาฬิกาบอเวลาสามทุ่มตรง เรือนร่างอรชรซึ่งเยื้องย่างเข้ามาในงานเลี้ยงอย่างสง่างามสามารถดึงดูดสายตาของผู้คนได้เป็นอย่างดี เรือนผมสีดำสนิทตัดอ่อนๆ ช่วยให้กรอบหน้าสวยยิ่งหวานละมุน ในขณะที่ชุดราตรีเกาะอกสีน้ำเงินเข้มช่วยขับผิวขาวให้นวลผ่องจับตามากขึ้น เสียงทักทายจากทุกคนในบริเวณนั้นซึ่งดังขึ้นเกือบทันทีที่เดินผ่าน แสดงถึงความเป็นที่รู้จักของเธอ หญิงสาวเพียงคลี่รอยยิ้มน้อยๆ รับคำทักทายเหล่านั้น หากไม่มีทีท่าจะหยุดเดินเพื่อวิสาสะกับใคร

ดวงตาสีอัลมอนด์กวาดไปทั่วเพื่อค้นหาเป้าหมาย โชคดีที่ใครคนนั้นโดดเด่นมากพอจนเธอไม่ต้องใช้เวลามากนัก หญิงสาวกระตุกรอยยิ้มมุมปากอย่างพึงใจ...อย่างน้อยความโดดเด่นจนน่าหมั่นไส้ของเขาคนนี้ก็ช่วยให้เธอประหยัดเวลาได้ ถือว่ายังมีประโยชน์อยู่บ้าง

ผู้มาใหม่กำลังจะถึงตัวบุคคลเป้าหมายในระยะเวลาเดินอีกเพียงสามก้าว แต่หญิงสาวในชุดสีน้ำเงินกลับโดนดักหน้าโดยชายหนุ่มกลุ่มหนึ่งเสียก่อน เธอจำใจตอบรับการท้าทายด้วยรอยยิ้มอ่อนหวาน ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมส่งสายตาตรงไปหาเจ้าของร่างสูงซึ่งเป็นเป้าหมาย

ธนิศร์กำลังยืนสนทนากับเหล่าสุภาพสตรีซึ่งล้วนแต่งกายหรูหรา ดึงดูดสายตา หรือถ้าจะพูดให้ถูกคือเขากำลังแจกจ่ายรอยยิ้มสุภาพให้พวกหล่อนทุกคนโดยเท่าเทียม และปล่อยให้เหล่าสาวสังคมเป็นฝ่ายพูด ชายหนุ่มสังเกตเห็นร่างออรชรตั้งแต่เธอเดินผ่านกรอบประตูเข้ามา หากไม่เห็นประโยชน์ที่จะเป็นฝ่ายเดินเข้าไปหา ดั้งนั้นเขาจึงเลือกจะยืนรอ แต่เมื่อการณกลับกลายเป็นว่าหญิงสาวโดนขัดขวางแบบนี้ ก็เห็นที่จะต้องเข้าไปช่วยเสียหน่อย...

...ถึงแม้ว่าอีกฝ่ายจะเป็นคุณหนูใหญ่แห่งพิริยะพลก็ตาม

เจ้าของใบหน้าหล่อเหลาเอ่ยขอตัวจากวงสนทนาอย่างสุภาพแล้วเดินอ้อมไปหยุดตรงด้านหลังร่างบางในชุดสีน้ำเงิน ธนิศร์ส่งเสียงกระแอมในลำคอเบาๆ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากทุกคน ผู้ได้รับความช่วยเหลือสังเกตเห็นแต่แรกว่าร่างสูงเดินมาหาเธอ หากเพื่อความแนบเนียนเลยต้องแสสร้งหันกลับไปมองเสียหน่อย

"อ้าว..."

"สวัสดีครับทุกท่าน" ธนิศร์ โอฟ้ารอมตะแจกจ่ายรอยยิ้มการค้าให้ทุกคนอย่างสุภาพ ทั้งที่ในใจกำลังค่อนข้างแคะหญิงสาวตรงหน้า ยัยคุณหนูนี้เป็นดารารอสการ์ได้สบายๆ เลยแฮะ "ผมขออนุญาตพาตัวคุณผู้หญิงท่านนี้ไปก่อนแล้วกันนะครับ เรานัดกันไว้"

กลุ่มชายหนุ่มได้แต่ยิ้มแหยๆ รับ ใครเล่าจะกล้าขัดคุณชายใหญ่

ของบ้านโอฟารอมตะ เมื่อเห็นดังนั้นสรวลารรณ พิริยะพลจึงคลี่ม้วน พलगโคลงศีรษะเป็นเชิงขอตัวให้ทุกคน ไม่รู้อิตาคุณชายไร้อารมณนี้ไป เทกคอร์สการแสดงที่ไหนมา ท่าทางอาจารย์จะเก่งน่าดู

"ขอตัวนะคะ"

แล้วสองคนซึ่งคิดตรงกันโดยไม่รู้ตัวและมีได้นัดหมายล่วงหน้าก็ แยกตัวไปจากวงสนทนาพร้อมกัน สายตาหลายคู่จับจ้องสองร่างที่เดิน เคียงข้างกันไป ยากจะบอกว่าเป็นเพราะความโดดเด่นของคนทั้งคู่ หรือ เพราะไม่เชื่อว่าสองพีใหญ่จากสองตระกูลจะสามารถเดินด้วยกันได้โดย ไม่ฆ่ากันตายเสียก่อน

โอฟารอมตะกับพิริยะพลเป็นสองตระกูลใหญ่ซึ่งมีธุรกิจใหญ่โต ระดับโลก พรั่งพร้อมไปด้วยเงินตราและอำนาจ แม้จะร่วมแผ่นดินเกิด แต่ทั้งสองฝ่ายกลับไม่ได้สมัครสมานสามัคคีกันแม้สักนิด อาจกล่าวได้ว่า สองบ้านเป็นยิ่งกว่าศัตรูคู่อาฆาตเสียด้วยซ้ำจากการทะเลาะเบาะแว้งกันมา ยาวนานหลายชั่วอายุคน แถมที่ร้ายไปกว่านั้นคือต่างฝ่ายต่างไม่พยายาม ปิดบังความเป็นปรปักษ์ที่มอบให้แก่กันเลยแม้แต่น้อย ใครต่อใครจึงรู้จักกัน ทัวว่าโอฟารอมตะกับพิริยะพลเป็นดั่งเสือสองตัวซึ่งไม่มีวันร่วมถ้ำได้... อันที่จริงแม้แต่ร่วมโลกยังลำบากเลย

แต่เมื่อไม่นานมานี้ตำนานเสือปะทะสิงห์บนลือโลกก็สิ้นสุดลง เพราะ เกิดเหตุ 'โรมิโอกับจูเลียตเวอร์ชันมิลเลนเนียม' หรือถ้าจะพูดให้เฉพาะ เจาะจงไปกว่านั้นคืออัญญิตา ลูกสาวคนกลางของบ้านโอฟารอมตะกับ สรวาฒิ ลูกชายคนกลางแห่งบ้านพิริยะพล ซึ่งตกหลุมรักกันจนเกิดเป็น วีรกรรมตามมามากมาย เรื่องราวผิดใจระหว่างสองตระกูลถูกสะสาง เป็นการ ปิดตำนานอมิมหาวริลงในที่สุด

หลังจากเรื่องราวุ่นวายมากมายจบลงแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่าง สองบ้านก็พัฒนาขึ้นเรื่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่กี่เดือนก่อนธิดินาเรศ น้องสาวคนเล็กบ้านโอฟารอมตะกับสรวาฒิ น้องชายคนเล็กบ้าน พิริยะพลหันมาทักก็กักกันอย่างน่าหมั่นไส้ทีเดียว ทั้งที่ก่อนหน้านี้ทั้งสองต่าง

เห็นอีกฝ่ายเป็นศัตรูซึ่งฟ้าประทานลงมาให้แท้ๆ...นี่ยังไม่ได้นับเรื่องที่  
ธัญญิตากับสรวรรณกำลังจะหมั้นกันในเร็ววัน

มาถึงตอนนี้ถ้าไม่บอกว่าคุณสัมพันธ์ระหว่างสองตระกูลพัฒนา  
ขึ้นจากหลังเท้าเป็นหน้ามือ ก็ไม่รู้จะว่าอย่างไรแล้วละ แต่ถึงแม้วันเวลา  
จะทำให้ทุกสิ่งเปลี่ยนแปลง หากมีสิ่งหนึ่งซึ่งทุกคนแน่ใจว่ายังคงเดิม...  
นั่นคือสงครามประสาทรหว่างธณิศร์ พี่ใหญ่สุดหล่อบ้านโอฬารอมตะกับ  
สรวรรณ พี่สาวคนสวยของบ้านพิริยะพล!

"เต็นร่า?" เสียงทุ้มเปรยขึ้นมาลอยๆ

"อืม" หญิงสาวส่งเสียงตอบในลำคอพรางวางมือเรียวยาวบนมือใหญ่  
ซึ่งยื่นมารอตงหน้า แม้อรอยยิ้มสวยจะแตะแต่มอยุ่บนใบหน้าหวาน หาก  
ดวงตากลับไม่ได้ยิ้มไปพร้อมกันด้วย ถ้าใครมีโอกาสดูได้พินิจนัยน์ตาสี  
อัลมอนด์ของหญิงสาวอย่างใกล้ชิดในเวลานี้ ก็จะได้เห็นร่องรอยความ  
เคร่งเครียดซึ่งฝังตัวอยู่ภายในชัดเจนทีเดียว

สองร่างเดินเคียงข้างกันไปหยุดตรงกลางฟลอร์เต็นร่า ร่างสูงโค้งกาย  
พร้อมกับพี่สาวสวยยอบกายตอบรับตามมารยาทอันพึงกระทำ จากนั้น  
ทั้งสองร่างก็เคลื่อนเข้าหากันและเริ่มลีลาต่อไปตามจังหวะเพลง

"มองหาเจ้าของสายตาเจอไหม"

"ไม่" น้ำเสียงของสาวสวยเติมไปด้วยอารมณ์...เธอรู้ตัวว่าโดนจับตา  
มองตั้งแต่เดินเข้ามาในงานเลี้ยง ไม่ใช่แค่การมองธรรมดา แต่เป็นการ  
จับจ้องเพื่อสังเกตความเคลื่อนไหว ธณิศร์ก็เช่นกัน แต่จนใจจะหาต้นตอ  
สายตา เพราะงานเลี้ยงเต็มไปด้วยแขกเหรื่อ แถมคนส่วนใหญ่ยังพร้อม  
ใจกันมองมาทางเขากับเธออีกต่างหาก

"งั้นก็ช่างมันก่อน...คราวนี้หนักไหม" รอยยิ้มนุ่มนวลมองยังปรากฏ  
บนใบหน้าของธณิศร์

"ไม่หรอก แต่เวลามีน้อย" สีหน้าของสรวรรณไม่เปลี่ยนไปเช่นกัน  
เรือนผมสีดำยาวสวยซึ่งถูกตัดเป็นลอนอ่อนๆ พลิวไหวไปพร้อมกับ  
ท่วงทำนองดนตรีอันแสนไพเราะ "เควินล่ะ"

"ช่วยกันมองหาสิ"

ดวงตาของคุณู่เต็นรำซึ่งเคลื่อนไหวได้นุ่มนวลงดงามราวล่องลอยอยู่ในภาพฝันเบนไปคนละทางอย่างแนบเนียน ต่างฝ่ายมองผ่านกรอบหน้าสวยหล่อของกันและกัน พยายามเข้มนมองหานบุคคลผู้เป็นเป้าหมาย ไม่ใส่ใจต่อความจริงที่ว่าคุณู่ของต่นถูกจับจ้องโดยสายตาของผู้คนทั้งที่กำล้งเต็นรำอยู่ร่วมพลอร์และยืนอยู่รอบนอก

"เจอแล้ว อยู่ที่สองนาฬิกา" เสียงหวานรั้วเร็ว

ไม่มีสัญญาณรับรู้ใดๆ ปรากฏบนใบหน้าหล่อเหลา มีเพียงการขยับเล็กน้อยของมือใหญ่เพื่อเป็นสัญญาณให้คุณู่เต็นรำรู้ว่าเขากำลังจะนำการลึลาคไปในทิศทางใด ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นร่างของชายหนุ่มก็เปลี่ยนเป็นหันไปยังทิศซึ่งสามารถมองเห็นเป้าหมายได้ชัดเจน ในใจประเมินคร่าวๆ ว่าอีกนานเท่าไรเพลงจึงจะจบ ขณะเดียวกันก็พยายามหาช่องว่างเพื่อจะได้ออกจากพลอร์

การคำนวณของคุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะคลาดเคลื่อนเล็กน้อยแต่มันก็เพียงพอจะทำให้เข้ากับสรวรรณมัยนปรบมืออยู่ใกล้กับเควินมากเมื่อเพลงจบลง ทั้งสองร่างโค้งให้แกกันอีกครั้ง ก่อนจะเดินเคียงข้างกันออกจากพลอร์

"ว่ายังไงคุณู่เต็นรำ ฉันเกือบจะสั่งให้คนไปหากล้องวิดีโอมาอัดภาพการเต็นรำเมื่อครู่แล้วนะ รับรองว่าต้องติดอันดับเหตุการณ์น่าประทับใจตลอดกาลของทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลเลยละ" เควิน เคนทอปป์เจ้าของผมสีน้ำตาลกับดวงตาสีเทาส่งรอยยิ้มน่าประทับใจมาให้ "รู้ตัวหรือเปล่าว่าทำให้คนทั้งห้องบอลรูมหยุดยืมมองอย่างไม่เชื่อสายตาที่เห็นพวกนายสองคนเต็นรำกัน"

"เดี๋ยวมจะมีเรื่องให้พวกเขาไม่เชื่อมากกว่านี้อีก" ธนิศร์พูดด้วยเสียงต่ำๆ พลังกลอกตา...ถ้าคนตรงหน้าไม่ได้เป็นเพื่อนสนิทและไม่ได้อยู่ในฐานะนหายาทคนโตของตระกูลเคนทอปป์ซึ่งเป็นพันธมิตรกับโอฬารอมตะมายาวนานล่ะก็ รับรองว่าเขาต้องไม่ปล่อยให้อีกฝ่ายออกจากห้องบอลรูม

นี้ไปในสภาพมีลมหายใจอย่างแน่นอน

"สรุปว่าไม่น่าวางใจจริงหรือวรรณ" เควินเบนดวงตาสีเทาไปหาหญิงสาวคนเดียวในวงสนทนาแทน เจ้าของดวงหน้าสวยหวานพยักหน้าเบาๆ เป็นการตอบรับ

"มัวแต่ถามกันไปมาเสียเวลา คุณรายละเอียดดีกว่า" คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะเอ่ยแทรกเสียงเรียบ และแน่นอนว่าไม่ลืมปรายสายตามคมกริบไปหาสาวสวยผู้เป็นคู่กัด

มีหรือที่คุณหนูสรารวรรณ พิริยะพลจะยอมปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไปง่ายๆ เธอส่งสายตาดิกัดกลับไปก้านลคูภรณ์ทันควัน

นี่ถ้าไม่ติดว่าสองคนนี้เพิ่งลงนามในสัญญาสงบศึกชั่วคราวด้วยเหตุผลบางประการล่ะก็ รับรองว่าคืนนี้ได้มีรายการละเลงเลือดกันบนพลอร์เต็มรัวแน่ๆ เควินกลอกตาก่อนจะส่งเสียงกระแอมเบาๆ เพื่อยับยั้งการปะทะกันทางสายตาของเพื่อนทั้งสอง...ก็คงได้แต่ภาวนาต่อไปว่าจะมีสักวันที่ธนิศร์กับสรารวรรณหันมาดีกัน ชีวิตคนรอบข้างจะได้สงบสุข (จริงๆ) เสียที

"วันนี้สามกลุ่ม...ฮ่องกง ญี่ปุ่น อิตาลี" สรารวรรณตัดปัญหาด้วยการหันไปมองเจ้าของเสียงกระแอมแทนเสียเลย "ทิศตะวันตกกับเหนือปลอดภัยเพราะเป็นอาณาเขตของพิริยะพล คิดว่าพวกนั้นน่าจะกระจายตัวกันอยู่ทางทิศตะวันออกและทิศใต้ แต่ก็ยากจะบอกชัดเจนเพราะป่าแถบนี้ค่อนข้างทึบ"

"คนของเราตอนนี้ล่ะ" ธนิศร์ถามต่อทันที

"กระจายตัวอยู่ในพื้นที่ของพิริยะพล ติดอาวุธพร้อม"

"จ้ะนายอยู่ในงานต่อเถอะเควิน เป้าหมายของพวกมันคือฉันกับสรารวรรณ" คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะหันไปหาเพื่อนสนิท "ถ้าพวกเราสองคนออกไป ทางนี้ก็..."

"ฉันไม่แน่ใจเรื่องเป้าหมายเท่าไร" เสียงหวานของสรารวรรณดังชัด ดวงตาสีอัลมอนด์จับจ้องกรอบหน้าคมคายของเควิน "ฮ่องกงกับญี่ปุ่น"

หมายหัวเราจริง แต่อิตาลีนี่สิ อาจจะไม่ใช่แค่เรา..."

ดวงตาสีน้ำตาลของธนิศร์สบกับดวงตาสีเทาของเควิน สองหนุ่ม  
ส่งเสียงประสานกันในวินาทีถัดมา

"คริสเตลล่า!"

"เมื่อครู่ฉันเห็นเธออยู่แถวซุ้มอาหาร" สรวรรณชิงตอบก่อนที่สองหนุ่ม  
คิดจะอ้าปากถามเสียอีก

"ขอบคุณครับวรรณ" เควินโพรยยิ้มขอบคุณให้หญิงสาวแล้วผละไป

ธนิศร์มองตามร่างสูงของเพื่อนรักเดินหายไปในกลุ่มคน ในหัว  
ครุ่นคิดถึงแผนการต่างๆ ไปด้วย ชายหนุ่มหันหน้ากลับมาหาสรวรรณ ตั้งใจ  
จะถามข้อมูลเพิ่มเติมจากเธอ แต่คำถามทั้งหมดก็ถูกกลืนกลับลงไป  
ในคอใหม่เกือบจะทันที...

ดวงตาของหญิงสาวจับจ้องไปยังทิศทางซึ่งเควินเพิ่งเดินไป ถึง  
แม้ตอนนี้จะไม่มีร่างสูงใหญ่ในครรรลองสายตาแล้วก็ตาม ธนิศร์หรีตามอง  
อีกฝ่ายอย่างครุ่นคิด หากสรวรรณกลับไม่มีที่ท่าจะรู้ตัวแม่แต่น้อย ริมฝีปาก  
อึมของเธอมั่นแน่นจนเป็นเส้นตรง ในขณะที่ดวงตาสีอัลมอนต์ฉายแวว  
ประหลาด...แปลก

"มองอะไร" คุณหนูใหญ่แห่งบ้านพิริยะพลสวัสดิ์สายตาคมกริบทันที  
ที่รู้ตัวว่าโดนมอง

ตอบโต้เข้าไปราวสามสิบวินาที...นานทีเดียว ธนิศร์บอกตัวเองในใจ  
เพราะสมอวิเคราะห์ห้อออกมาว่าถ้าพูดไปตอนนี้คงได้แลกเลือดกันเองแทน  
เดี่ยวพวก 'ช่องกง ญี่ปุ่น อิตาลี' ข้างนอกนั้นจะสบายเกินไป ฉะนั้น  
จดลงบัญชีไว้ก่อนไม่เสียหาย

"ไม่ยกัรู้ว่าคุณรู้จักคริสเตลล่าด้วย"

"ไม่ได้รู้จักกันเป็นการส่วนตัว" สรวรรณตอบหน้าหนึ่ง "แต่ถึงไม่นับ  
เรื่องชื่อเสียงในฐานะนักดนตรีผู้มากด้วยพรสวรรค์และเรื่องที่ผมเป็น  
เพื่อนเก่าของพี่ชายเธอ ยังไงฉันก็ต้องได้ยินข่าวของเธอในฐานะคนรักของ  
เพื่อนสนิทอยู่ดี"

ธนิศร์ที่รีตาลงอย่างครุ่นคิดอีกครั้ง แต่พอหญิงสาวเงยหน้าขึ้นมามอง  
สีหน้าของเขาก็กลับสู่สภาพ 'ไร้อารมณ์' ราวไม่มีอะไรเกิดขึ้น สัญชาติญาณ  
ของสาวสวยส่งสัญญาณเตือนทันที แน่แน่นอนว่าเธอเชื่อมั่นอย่างไรข้อกังขา  
จากประสบการณ์การเป็นคู่แค้นกันมายาวนานหลายปีบอกได้คำเดียวว่า...

อีตาคุณชายโรคจิตคนนี้ไว้ใจไม่ได้ในทุกกรณี!

"พอจะกะคร่าวๆ ได้ไหมว่าเหลือเวลาเท่าไร" คนรูปหล่อเปิดประเด็น  
ใหม่โดยไม่แยแสต่อการจับจ้องของสรวารรณเลยแม้แต่น้อย

"ไม่เกินสิบห้า นาที" หญิงสาวเจ้าของดวงตาสีอัลมอนต์ต้องใช้ความ  
พยายามอย่างสูงในการกดความรู้สึกไม่ไว้วางใจในตัวชายหนุ่มซึ่งยืนอยู่  
ข้างๆ ลงไปฝังใต้ตาตุ่ม

อดทนไว้ลูกแม่ สั้นเข้มสามนิ้วที่ใส่อยู่ตอนนี้มันไม่สมศักดิ์ศรี  
คนอย่างธนิศร์ โอฬารอมตะหอก...อย่างต่ำต้องห้านิ้วเท่านั้น จะได้  
วางใจว่าทะเลาะลงไปถึงแกนสมองแน่!

"ว่า ในที่สุดฉันก็โชคดีพอจะเข้าถึงตัวมิสเตอร์ธนิศร์ โอฬารอมตะ  
ได้เลยที"

ธนิศร์กับสรวารรณหันไปทางต้นเสียงพร้อมกัน และได้พบกับ  
รอยยิ้มสว่างไสว...เป็นรอยยิ้มซึ่งเปรียบดั่งแสงแดดอ่อนอบอุ่นในวันที่อากาศ  
หนาวเหน็บ เพียงได้เห็นก็ทำให้หัวใจอบอุ่นจนยิ้มตามได้ไม่ยาก

"ไม่ยากเชื่อเลยว่านี่คือคำพูดของลูกสาวเจ้าของงานเลี้ยง" ทายาท  
คนโตของตระกูลโอฬารอมตะเลิกคิ้ว ก่อนจะสวมกอดทักทายอีกฝ่ายอย่าง  
สนิทสนม "มีอะไรที่ขัดขวางให้เธอไม่สามารถเข้าถึงตัวฉันได้ด้วยหรือ"

"ใครกันหน้าที่ตกอยู่ในวงล้อมของสาวสังคมตั้งแต่ก้าวเข้ามาใน  
งานเลี้ยง" หญิงสาวยิ้มยั่วเย้าอย่างคนอารมณ์ดี "ไม่เจอกันนาน หล่อขึ้น  
จมแถมยังเนื้อหอมไม่เปลี่ยนเลยนะเอริค"

"ดูเธอไม่กังวลอะไรเลยนะ เควินยังไม่ได้เล่าให้ฟังหรือไง" เจ้าของ  
ชื่อ 'เอริค' เลิกคิ้ว

"เล่าแล้ว แต่ไม่รู้จะกังวลทำไม...คุณกับเควินคงไม่ปล่อยให้ฉันเป็น



อะไรหรือมั้ง" คริสเตลล่ายิ้ม ก่อนจะเปลี่ยนท่าที่เป็นถอนหายใจ "ขอโทษด้วยนะที่พ่อฉันขอร้องเกมบังคับไม่ให้พาบอดีการ์ดเข้ามาในเขตงานนี้ด้วย ท่านออกจะ...ฟังใจกับเรื่องในอดีตนะ"

"คนของพวกเราอยู่ไม่ไกลจากตรงนี้เท่าไหร่ออก" ธนิศร์ยิ้มให้หล่อนเหมือนจะปลอบ

"คริส มาหักทนายทำความรู้จักกับเพื่อนรักอีกคนของเราหน่อยสิ" เควินส่งเสียงทุ้มๆ ชัดบทสนทนา เจ้าของชื่อเล่น 'คริส' จึงละความสนใจจากธนิศร์มายังหญิงสาวในชุดราตรีสีน้ำเงิน

"เควิน คุณคิดว่าฉันอยู่หลังเขาหรือไงถึงไม่รู้จักมิสสรวรรณพิริยะพล" เจ้าของรอยยิ้มสว่างไสวสร้างทำตาค้อนขวัญใส่คุณชายบ้านเคนทอปป์แล้วหันมายื่นมือให้สรวรรณ "สวัสดีค่ะ ดิฉันคริสเตลล่าเวลลิงตัน...ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ"

"ยินดีเช่นกันค่ะ" คุณหนูบ้านพิริยะพลยิ้มรับพลาถื่นมือไปสัมผัสมือของอีกฝ่าย ดวงตาสีอัลมอนต์จับจ้องหญิงสาวตรงหน้าไม่วางตา

ถ้าจะให้ถูกต้องคือคริสเตลล่า รามอส เวลลิงตันต่างหาก ภาพแฟ้มประวัติของคริสเตลล่าซึ่งคนขาวนำมาส่งถึงมือเมื่อเดือนก่อนผุดขึ้นมาในหัวงคิดของสรวรรณทันที...เป็นนักดนตรีผู้มีพรสวรรค์หาตัวจับยาก พ่อสืบเชื้อสายขุนนางชั้นสูงของอังกฤษ แม่เป็นลูกครึ่งอังกฤษ-สเปน อันเป็นที่มาของคำว่ารามอส มีพี่ชายสองคนกับน้องสาวฝาแฝดซึ่งหายสาบสูญตั้งแต่มยังเล็กหนึ่งคน และเรื่องนี้เองที่ทำให้คริสเตลล่าโดนหมายหัวจาก 'อิตาลี'

แต่ประเด็นที่สรวรรณสนใจยังไม่ใช่ที่กล่าวมาทั้งหมด...คนในภาพถ่ายซึ่งกลายเป็นคนตัวเป็นๆ ตรงหน้าต่างหากที่เธอให้ความสำคัญ

แน่นอน เธอเคยเห็นตัวจริงของคริสเตลล่ามาแล้วหลายครั้งหลายคราในงานเลี้ยงต่างๆ แต่ไม่เคยมีครั้งใดเลยที่เธอรู้สึกถึง 'ตัวตน' ของอีกฝ่ายเท่าวันนี้...ดวงหน้าหวานรูปหัวใจล้อมกรอบด้วยเรือนผมยาวประป่าสีรุ้งเน็ต หรือถ้าจะให้เฉพาะเจาะจงไปกว่านั้นคือสีน้ำตาลเฮเซลนัต

ดวงตากลมโตสีเขียวใบไม้เข้มเป็นประกาย ริมฝีปากสีสดได้รูป ผิวขาวผ่อง เรือนร่างอ่อนแอ่น และสุดท้าย...เธอคนนี่คือคนรักของเควิน เคนทอปบี้ ทั้งสองตกลงใจคบกันเมื่อเดือนก่อนนี่เอง...ให้ตายเถอะ ยิ่งคิดก็ยิ่ง หงุดหงิด เธอได้ชื่อว่าเป็นเจ้าแม่การช่าว แต่กลับไม่ระแคะระคายเรื่องนี้ มาก่อนเลยแม้แต่หย้อย ทั้งที่เธอคือผู้หญิงที่อยู่ใกล้ชิดเควินมากที่สุด คนหนึ่ง!

"ฉันว่าเอาไว้เราค่อยปล่อยให้สาวๆ ทำความรู้จักกันทีหลังแล้วกัน นะเควิน ตอนนี่วเวลาเหลือไม่มาก" เสียงทุ้มของธนิศร์ดังขึ้นมาขัดหัวงคิด ของสรวารรณ ซึ่งนั่นก็ทำให้เขาได้รับสายตาเชือดเฉือนจากหญิงสาว เป็นรางวัลทันที

...มันยังน่าแค้นหนักเข้าไปใหญ่ตรงที่อิตาคคุณชายไว้อารมณ์รู้เรื่อง เควินกับคริสเทลล่าก่อนเธอนี่แหละ!

"ว่ามาเลย" เควินรีบพูดเพราะเกรงว่าหากปล่อยนานไปอีกแม้แตวินาที เดียว ดวงตาวาววับของสรวารรณจะพัฒนาเป็นอะไรที่รุนแรงกว่านั้น

"แบ่งเป็นสองกลุ่มแล้วแยกกันไป"

สั้น ง่าย ได้ใจความ แต่ทำให้ทุกคนในวงสนทนาหันมามองหน้ากัน ทันที

"นายกับคริส และฉันกับ..." ธนิศร์ทำเป็นไม่เห็นอาการของเพื่อนๆ เขาจัดการสรุปเองเสร็จสรรพโดยไม่ต้องรอเสียงดวงจับสลากรหรือโถน้อย ออกจับคู่แต่อย่างใด ซ้ำร้ายยังไม่ยอมพูดชื่อสรวารรณแต่ใช้วิธีพยักพยเคียด มาทางหญิงสาวแทน ไม่ต้องสงสัยเลยว่าคนที่ไม่โดนเอ่ยชื่อจะรู้สึกอย่างไร

"นายแน่ใจนะ" ดวงตาสีเทาของเควินฉายแววลึกลับ...ไม่ใช่อะไรหรอก กลัวเพื่อนรักสองคนของเขาจะฆ่ากันตายเองแทนที่จะช่วยกันฝ่าออกจาก คฤหาสน์บนภูเขาหลังนี้น่ะสิ!

"หรือนายจะไปกับฉันแล้วปล่อยให้ผู้หญิงสองคนไปด้วยกันละ มันก็ไม่ได้จริงไหม...มีอีกทางคือนายให้คริสมากับฉัน" คุณชายใหญ่บ้าน โอฟีอารอมตะเลิกคิ้ว "ก่อนตัดสินใจอย่าลืมนะว่าคริสเป็นแฟนนาย"

"เราสองคนเป็นบ้าใหญ่กว่าก็จริง แต่อย่าลืมว่าพวกเราถนัดในเรื่อง  
ทำนองนี้มากกว่าคุณนะเควิน...คุณไปกับคริสเตลล่านะดีแล้ว" สรวรรณ  
ออกเสียงสนับสนุนธนิศร์อย่างที่ได้ยินคงคิดว่าผ่านไป

"ถ้าพวกนายสองคนยืนยันตรงกันก็ตกลงตามนี้" เควินพยักหน้ารับ

"แล้วเรื่องงานเลี้ยงนี้ละคะ คุณพ่อฉัน แยกหรือ..." คริสเตลล่าแทรก  
ด้วยน้ำเสียงเป็นกังวล

"ถ้าเราออกไปก่อนที่พวกนั้นจะเข้ามาก็ไม่มีปัญหาหรอก มันไม่กล้า  
สาตกระสุนมั่วซั่วแน่เพราะในนี้มีสายของพวกมันอยู่ด้วย แถมแขกในงาน  
นี้มีแต่พวกนามสกุลบิ๊กๆ ถ้าเกิดอะไรขึ้นแล้วมีใครรอดออกไปอย่าง  
ผิดปกติล่ะก็ พวกเราจะรู้ทันทีว่าบ้านไหนตั้งตัวเป็นศัตรูกับเรา นักธุรกิจ  
พวกนี้ไม่กล้าเสี่ยงกับเราเหมือนพวกใต้ดินหรอก" ธนิศร์กวาดตามองไป  
ทั่วห้องบอลรูม "นายกับคริสออกทางประตูนั้นแล้วกัน น่าจะปลอดภัยกว่า  
เดี๋ยวพวกฉันไปทางประตูระเบียงเอง"

"แล้วพวกมัน" ชายหนุ่มร่างสูงเจ้าของดวงตาสีเทาโคลงศีรษะเล็กน้อย  
ก่อนจะผละจากรวงสนทนาไปพร้อมสาวสวยคนรักด้วยท่าทีปกติ สองคนที่  
เหลืออยู่เหลือบมองอีกฝ่ายด้วยหางตา แล้วเริ่มหันออกเดินเคียงข้างกัน  
ไปยังประตูระเบียงอันเป็นเป้าหมายพร้อมกัน

"น่าเข้าใจจริงๆ...ทางนั้นปลอดภัยกว่า เดี่ยวพวกฉันไปทางประตู  
ระเบียงเอง" สรวรรณพิมพ์ทวนคำพูดของชายหนุ่ม โดยที่รอยยิ้มสวย  
บนใบหน้าหวานซึ่งเธอใช้แจกจ่ายให้ทุกคนในระยะสายตาไม่คลายลงเลย  
แม้แต่น้อย

"อย่าลืมว่าพวกเราถนัดในเรื่องทำนองนี้มากกว่า..." ธนิศร์ทวนคำพูด  
ของหญิงสาวบ้าง ริมฝีปากซึ่งหยักเป็นรอยยิ้มสุภาพติดใบหน้าแทบไม่เปลี่ยน  
รูปเช่นกัน

"ถ้าคุณไม่ถนัด กลับไปเปลี่ยนคู่งั้นนะ"

"ผมจะถนัด ส่วนคุณ...ผมจะรอดู" คุณชายรูปหล่อหันมายิ้มทำท่าย  
กวนอารมณ์กระแทกสายตาสรวรรณ ส่งผลให้ความหนาของสมุดจดบัญชี

แค่นระหว่างทั้งสองเพิ่มขึ้นอย่างไม่ต้องสงสัย

รอจบเรื่องก่อนเถอะ...ตาย!!

แสงสว่างสาดผ่านหน้าต่างกระจกสูงจรดเพดานของห้องบอลรูม ออกมาช่วยเพิ่มแสงสว่างให้พื้นที่ภายนอกฤดูหนาว เสียงฝีเท้าเร่งร้อนจาก สองร่างดังสะท้อนก้องไปทั่วระเบียบทางเดินริมสวนอันว่างเปล่าโดยมีเสียงดนตรีที่แว่วออกมาจากงานเลี้ยงดังคลอไปด้วย ภาพการเคลื่อนไหวอย่าง นุ่มนวลไม่รีบร้อนภายในห้องจัดเลี้ยงเมื่อครู่เปรียบดังภาพฝันอันเลื่อนราว ทั้งสองต่างใช้เวลากับเครื่องมือสื่อสารส่วนตัว เพียงครู่เดียวบทสนทนา ซึ่งเต็มไปด้วยประโยคและวลีซึ่งบุคคลอื่นยากจะฟังเข้าใจก็จบลง แต่ สรวรรณยังไม่พบบ่าโทรศัพท์มือถือถือปิด ดวงตาสีอัลมอนต์จับจ้องอยู่ที่ หน้าจอแอลซีดีไม่วางตา ริมฝีปากอวบอ้วนเอ่ยถึงหัวหน้าบอดีการ์ดประจำ ตระกูลพิริยะพล

"ปองชัยข้ามจากเขตของพิริยะพลเข้ามาในเขตของเวลลิงตันตั้งแต่ เมื่อห้านาทีก่อนแล้ว"

"พจนันย์ยังรั้งอยู่แถวต้นเขา แต่กำลังจะพาคนเข้ามา" ธนิศร์พูดถึงหัวหน้า บอดีการ์ดประจำตระกูลของตัวเองบ้าง เขาก้าวลงจากระเบียบทางเดินนำ อีกฝ่ายเข้าสู่เขตสวนสวย "หน่วยพรานของโอฟาร์อมตะแฝงตัวอยู่ในป่า ทั้งทางทิศตะวันออกและทิศใต้ตั้งแต่เมื่อสามชั่วโมงที่แล้ว มีรายงานเข้ามา ว่าอีกฝ่ายมีคนไม่มากนักแต่ดูเหมือนรู้ความเคลื่อนไหวของพวกเรา...เรา เข้าใจไม่ผิดจริงๆ เรื่องมีสายแฝงตัวอยู่ในงานเลี้ยง"

"ถ้าไม่มีอะไรคลาดเคลื่อน กลุ่มของเคนทอปปีน่าจะเจอคนของ พิริยะพลภายในเจ็ดนาทีนี้" หญิงสาวส่งเสียงจี้จ๊ะในลำคอชนิดหน้อยเมื่อเห็น ว่าภาพบนหน้าจอโทรศัพท์ไม่แสดงผลตามต้องการ เธอเงยหน้าขึ้นมอง ผืนฟ้าราวกับกำลังมองหาอะไรบางอย่าง

"คุณไม่ได้รับสัญญาณจากคนของโอฟาร์อมตะหรอก ดาวเทียม สองดวงของโอฟาร์อมตะจำเป็นต้องออกจากบริเวณนี้ ตอนนี้เลยเหลือแค่

ดวงเดียว แต่อีกไม่เกินครึ่งนาทีจะมีเข้ามาแทนสามดวง"

"อีกครึ่งนาที" สราวรรณเน้นเสียง ร่างอรชรก้าวตามร่างสูงไปไม่ห่าง "ยอมปลดล็อกเครื่องมือสื่อสารให้รับสัญญาณจากดาวเทียมของพีริยะพลบ้างคงไม่ทำให้พวกคุณขาดใจตายหรอกนะ"

"พวกผมอาจตายอย่างทรمانยิ่งกว่านั้นนะสิ"

ดวงตาลี้อลมอนด์กลอกไปมา กำลังจะเกิดเรื่องอยู่รอมร่อยังมี แก่ใจเย็นยันเจตนาธรมณ์ 'โอฬารอมตะยั้งชีพ' ถ้าเกิดหมอนี่เป็นอะไรขึ้นมา เธอจะเอาสั้นเข็มขี้ข้าเลยคอยดู

"น้องชายคนโตของฉันกำลังจะหมั้นกับน้องสาวคนโตของคุณ"

"ผมรู้แล้ว" ธณิศร์ไม่หยุดเดิน แต่ก็ไม่พยายามปิดบังกระแสความไม่พอใจในน้ำเสียงเช่นกัน

"น้องชายคนเล็กของฉันก็ตัวติดกับน้องสาวคนเล็กของคุณเป็นตั้งเม"

"เรื่องนี้ผมก็รู้" ร่างสูงหยุดการเคลื่อนไหวกะทันหันแล้วหันมาพูดใส่หน้าเธอด้วยน้ำเสียงดุตัน ร่างบอบบางซึ่งเดินตามมาเกือบประคองตัวไม่อยู่เพราะต้องหยุดตามโดยไม่ทันตั้งตัว

"รู้แต่ไม่ยากยอมาบ้างนี่สิว่าน้องสาวคุณอาจต้องเปลี่ยนมาใช้นามสกุลพีริยะพลกันทั้งคู่" ถึงเมื่อครู่จะเกือบล้มแต่หญิงสาวไม่ได้ใส่ใจนัก เธอคลี่ยิ้มพึงใจเมื่อเห็นดวงดาวาวโรจน์ของธณิศร์ การจะยั่วผู้ชายคนนี้นับว่าไม่ยากเลย เพราะอีตาคคนนี้เป็นพวกรักและหวงน้องสาวทั้งสองคน ชั้นรุนแรงจนอาจเรียกได้ว่าคลั่ง... ตาโรคจิตซิสเตอร์คอมเพล็กซ์เอ๊ย!

"เหมือนที่คุณไม่ยากเชื่อว่าต้องมีน้องสะใภ้เป็นลูกสาวบ้านโอฬารอมตะนั่นแหละ" ชายหนุ่มยิ้มเย็น

แสงสว่างในสวนกว้างมีไม่มาก แต่ทั้งสองก็ยังไม่ละความพยายามในการใช้สายตาเชือดเฉือนกัน ลืมสิ้นว่าต่างลงนามในสัญญาสงบศึก (ชั่วคราว) ฉบับที่หนึ่งไปเรียบร้อยแล้ว แถมสถานการณ์ตอนนี้ยังไม่น่าวางใจอีกต่างหาก

แต่การฆ่าฟันกันทางสายตาดำเนินต่อไปได้อีกไม่กี่วินาที ดวงตาของ

ทั้งคู่ก็ราแสงลงพร้อมเพรียงราวนัดกันไว้ ธนิศร์กระซากร่างบางให้ลอยมา  
อยู่หลังพุ่มไม้ทรงกลมขนาดใหญ่กับเขา

"ไหนคุณบอกว่าอีกสิบห้า นาที" ชายหนุ่มส่งเสียงต่ำ พลังดิ่งปืนซึ่ง  
เห็นบ่อนไวต์ตรงเอาไว้ได้ชุดทักซีโตะเต็มยศออกมา

"คุณบอกเอาไว้ให้เขคร่าวๆ" สรวรรณชูฟอ "ถ้าคุณบอกให้กำหนด  
เวลาเฉพาะเจาะจง ฉันก็จะบอกว่าสิบสามนาทีสิบเอ็ดวินาที"

ธนิศร์แค้นเสียงหัวเราะดังเฮอะพลังเขม่นมองรอบตัว ชายหนุ่ม  
พยายามประเมินสภาพแวดล้อมอย่างรวดเร็วและถี่ถ้วนที่สุดเท่าที่แสงสว่าง  
อันน้อยนิดจะอำนวย อาศัยความคุ้นเคยพื้นที่อันเป็นผลจากการที่เขาเคย  
มาเดินเล่นแถวนี้กับคริสเตลล่าหลายครั้งตั้งแต่หลายปีก่อน กาลเวลาที่  
ผันผ่านทำให้มีบางสิ่งเปลี่ยนไป แต่ก็ไม่น่าจะส่งผลกระทบต่อ  
ของเขาเร่งทำการประมวลผลเต็มกำลัง ดวงตาเหลือบไปมองสรวรรณซึ่ง  
ก้มลงมองหน้าจอโทรศัพท์มือถือของตัวเองอีกครั้ง

"นั่นคุณช่วยกำหนดแบบเฉพาะเจาะจงหน่อยได้ไหมว่าอีกนานเท่าไร  
คนของเราจะมาถึง"

"ไม่ได้ เพราะเท่าที่ฉันอ่านความเคลื่อนไหวผ่านดาวเทียมตอนนี้  
คนของเราอาจกำลังปะทะกับอีกฝ่ายอยู่" คุณหนูใหญ่บ้านพิริยะพลตอบทันที  
"ตั้งมือใหม่"

"คิดว่าไม่ แต่คงต้องใช้เวลา... จากเดิมถ้าตรงมานี้โดยไม่ได้ติดขัดอะไร  
จะใช้เวลาไม่เกินห้า นาที ตอนนี้อาจต้องคุณสอง"

"หรือมากกว่า..." ดวงตาของธนิศร์เหลือบไปมองกระเป๋าทึบใบย่อมของ  
หญิงสาว "คุณพกปืนมาหรือเปล่า"

"เปล่า"

"ทั้งที่รัฐสถานการณ์ดีกว่าใครเนี่ยนะ" ชายหนุ่มเปลี่ยนมาจ้องคนไม่  
พกปืนแทน เขาทำท่าราวไม่เชื่อสิ่งที่ตนได้ยิน

"ฉันมีภาพพจน์ต้องรักษา" สรวรรณยกไหล่อย่างไม่ใส่ใจ

"ภาพพจน์สำคัญกว่าชีวิตหรือไง"

"คุณไม่ปล่อยให้ฉันตายหรอก เพราะไม่อย่างนั้นงานหมั้นของน้องสาวคุณอาจถูกเลื่อนไม่มีกำหนด"

"คุณน่าจะรู้ดีกว่าใครว่าผมอยากให้เป็นอย่างนั้นใจจะขาด" ธนิศร์รู้ว่าพลังพยักเพ็ชต์ไปทางเงาตะคุ่มขนาดใหญ่ทางทิศตะวันตกซึ่งอยู่ห่างจากจุดที่เขากับเธออยู่ราวสามสิบก้าว สรวรรณขยับตัวทันที รู้ดีว่าอีกฝ่ายต้องการให้ทำอะไร

"สามสิบก้าวที่..." ชายหนุ่มเปรยลอยๆ แต่สาวสวยก็เข้าใจว่านั่นคือเวลาที่เธอให้เธอใช้เดินทาง

"ไม่ คุณต้องบวกเวลาเพิ่มให้ฉัน อย่าลืมนะตอนนี้ฉันใส่ชุดราตรีกับรองเท้าส้นสูงอยู่" พุดจบบ้างบางก็ถลันออกจากหลังพุ่มไม้ขนาดใหญ่มุ่งหน้าไปทางเงาตะคุ่มซึ่งชายหนุ่มพยักเพ็ชต์ถึงทันที

สวนโปร่งหรืออาจเรียกได้ว่าโล่งแห่งนี้เปรียบเสมือนรูกลวงตรงกลางวงโดนต์ โดยมีเนื้อโดนต์เป็นแนวป่าที่บดตามธรรมชาติ ตัวสวนเองแทบไม่มีต้นไม้ใบหญ้าใดๆ เลยยกเว้นพุ่มไม้ประดับซึ่งถูกตัดแต่งเป็นรูปทรงต่างๆ ตั้งเรียงรายห่างกันและน้ำพุขนาดย่อมที่ตั้งเป็นจุดศูนย์กลาง สถานการณ์ปัจจุบันจึงถือว่าฝ่ายตรงข้ามได้เปรียบมากเพราะสามารถใช้แนวป่าที่บดเป็นที่ซุ่มได้ ในขณะที่เขากับสรวรรณแทบตกเป็นเป้านิ่งเลยทีเดียวน หากนับว่ายังมีโชคดีที่สวนนี้มีรั้วพุ่มไม้ไม่เตี้ยไม่สูงขนานไปตลอดทางเดินให้หญิงสาวสามารถก้มต่ำแล้วอาศัยแนวรั้วสีเขียวนี้เป็นที่กำบังกายได้บ้าง

ถึงแม้สรวรรณจะสวมชุดราตรีสีน้ำเงินเข้มซึ่งกลิ่นกับความมืดได้ดีแต่ผิวขาวผ่องของเจ้าหล่อนกับประกายวูบวาบของเครื่องประดับราคาแพงก็ทำให้ทุกสายตาสสามารถสังเกตเห็นเธอได้อย่างไม่ยากเย็นนัก ธนิศร์รู้เรื่องนี้ดี แต่เขาก็ทำได้แค่มองการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายด้วยสีหน้านิ่งเฉยเพียงไม่กี่วินาทีหลังจากที่หญิงสาวแยกไป เสียงลั่นกระสุนก็ดังก้องไปทั่วบริเวณ

'คุณชายไร่อารมณ์' แห่งบ้านโอฬารอมตะลอบกวาดตามองหาประกาย

ไฟจากปลายกระบอบปีนอย่างใจเย็น ไม่ใส่ใจการเคลื่อนไหวเพื่อหลบหลีก กระสุนปืนของสรวรรณอีก และเมื่อรู้แน่แล้วว่าคนยิงอยู่ตรงจุดใดบ้าง ธนิศร์ก็เริ่มต้นลั่นไกโดยที่สีหน้าไม่เปลี่ยนสักนิด

การระดมยิงไปหาสรวรรณหยุดลงหลังจากธนิศร์จัดการ 'เก็บ' ฝ่ายตรงข้ามซึ่งชุมนุมอยู่ในแนวป่าทึบไปได้สามคน อีกฝ่ายรู้ตัวแล้วว่ามิแค่ สรวรรณคนเดียวที่เคลื่อนไหวไปตามแนวพุ่มไม้ ไม่มีประกายไฟระบุดำตำแหน่งให้เห็นอีก หากนั่นไม่ได้ก่อให้เกิดปัญหากับชายหนุ่มแต่อย่างใด เพราะเขาจดจำตำแหน่งของมือปืนได้ทั้งหมดแล้ว

ไม่กี่วินาทีหลังจากนั้นเขาจึงหันไปมองทิศทางซึ่งสรวรรณอยู่ ตำแหน่งของประกายวูบวาบจากเครื่องเพชรทำให้ธนิศร์รู้ว่าอีกฝ่ายถึงที่หมายแล้ว บริเวณโดยรอบกลับสู่สภาพเงียบสงบ แม้จะมั่นใจว่าตนเอง ได้จัดการเลี่ยนหนามนาราคาญเท่าที่รู้ไปหมดแล้ว แต่ศัตรูอาจส่งคนมาสมทบอีก สถานการณ์ยังไม่น่าไว้วางใจเสียทีเดียว

นาราคาญ... คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะเหี้ยยดริมฝีปากไม่สบอารมณ์ ก่อนจะค่อยๆ เคลื่อนกายลัดเลาะไปในความมืด

"ได้เรื่องว้ายังไงบ้าง"

เสียงทุ้มที่ดังขึ้นข้างตัวไม่อาจทำให้สรวรรณยอมละสายตาจากหน้าจอโทรศัพท์มือถือในมือ สาเหตุไม่ใช่เพราะคร่ำเคร่งกับข้อมูลบนจอภาพ แต่การคุยโดยไม่เห็นหน้าและแกล้งทำเป็นไม่รู้ว่อีกฝ่ายเป็นใครสามารถสร้างความสบายใจให้เธอได้มากกว่า

"กลุ่มของเคนทอปปี้งไปไม่ถึงจุดนัดพบ แต่เท่าที่ดูจากข้อมูลตอนนี้คิดว่าไม่น่าเป็นห่วงเท่าไร"

"คนของเคนทอปปี้งฝีมือไม่ต่างจากคนของพวกเรา" ธนิศร์เองก็ไม่ใส่ใจจะมองคู่สนทนาเช่นกัน "ถึงคุณจะห่วงภาพพจน์มากกว่าห่วงชีวิตยังไง แต่การก้มหน้าก้มตาไม่สนใจความเป็นไปรอบตัวแบบนี้จะทำให้ศพไม่สวยงาม"



"ยังไงก็น่าจะสวยกว่าตอนที่คุณส่งฉันออกไปเป็นเหยื่อล่อเมื่อคืน"  
สรารวรรณแฉกดัน "ขอบคุณนะที่อุตส่าห์เป็นห่วงสภาพศพฉัน"

"เหยื่อล่อไม่ตายถือว่าไม่มีความผิด อีกอย่างที่ผมห่วงสภาพศพคุณ  
เพราะสงสารเจ้าหน้าที่ชันสูตร"

"จริงใจดี" หญิงสาวชมเสียงแข็ง พยายามข่มอารมณ์รุนแรงให้ลงไป  
กองที่ปลายสันเข็มของรองเท้าปราด้า...ยังห rokok รอให้ความแค้นนี้แตกผลึก  
ออกดอกออกผลก่อนเถอะ จะได้เก็บยอดคงค้างที่เดียวทั้งต้นทั้งดอก!

ความเงียบเข้าครอบคลุมบริเวณโดยรอบ เจ้าแม่การข่าวแห่ง  
พิริยะพลกัมลงสนใจข้อมูลบนหน้าจอโทรศัพท์อีกครั้ง ส่วนธนิศร์  
เคลื่อนตัวอย่างเงียบเรียบไปสอดสายสายตาสำรวจว่ามีความเคลื่อนไหว  
ใดๆ ผิดสังเกตบ้างหรือไม่ จุดซึ่งเขากับสรารวรรณอยู่ตอนนี้เป็นโรงรถด้าน  
ข้างบ้านพักรับรองสำหรับแขก ลักษณะเป็นสี่เหลี่ยมผืนผ้าปลายเปิด  
สองด้าน ปลายหนึ่งเชื่อมกับสวนอันเป็นทางที่พวกเขาเข้ามา ส่วนอีกปลาย  
เป็นถนนซึ่งทอดตัววกกลับไปหน้าคฤหาสน์ใหญ่

ศัตรูมีสิทธิ์บุกเข้ามาจากสองฝั่งพร้อมกัน แต่อย่างไรในโรงรถซึ่งมี  
ผนังสองด้านแบบนี้ย่อมดีกว่ายืนอยู่ในสวนโล่งไร้ผนังสักด้านแบบเมื่อครู่...

"คนของเราอาจมาถึงจุดนี้ช้ากว่าที่คิดไว้ตอนแรก ทำทางตั้งมือเอา  
เรื่องเหมือนกัน" สรารวรรณเอ่ยทันทีที่อีกฝ่ายกลับมาทรุดกายลงนั่งยองๆ  
ข้างตัว "เหลืออะไรจะสู้กันทำไม"

"ผมไม่ใช่พวกใช้กระสุนเปลือง" คำตอบที่ได้รับกลับเป็นคนละเรื่อง  
กับคำถามเสียอย่างนั้น ชายหนุ่มเปิดเลื่อนอกให้คนถามเห็นว่านอกจากปืน  
ในมือของเขาแล้ว ยังมีปืนอีกกระบอกถูกหนีบไว้ที่เอวอีกข้าง

สาวสวยพยักหน้าเบาๆ เป็นเชิงบอกว่ารับรู้ ครั้นจะถามว่าถ้าหาก  
จำนวนปืนมากกว่าจำนวนกระสุนที่มีจะอย่างไร...ที่ทป็นมาสองกระบอก  
ก็ถือว่าเขาเตรียมตัวพร้อมกว่าปกติแล้ว ซึ่งสาเหตุคงเป็นเพราะงานวันนี้  
ไม่อนุญาตให้นำอดีตการ์ดเข้ามาในเขตคฤหาสน์ด้วยเหตุผลบางประการ  
ของเจ้าของงาน

"หมอบ" ธนิศร์พูดเพียงคำเดียวก่อนที่นิ้วชี้จะขยับเหนี่ยวไกรภเป็น วินาที ต่อมาเสียงตึก! หนักๆ จากการล้มลงของร่างเป้าหมายก็ดังขึ้น

ท่อเก็บเสียงซึ่งยื่นต่อออกมาจากปลายลากล่องปืนทำหน้าที่สมชื่อ ของมัน แม้จะมีผลข้างเคียงคือความรุนแรงอาจลดลง แต่เมื่อมีความ แม่นยำมาทดแทนก็ถือว่าไม่เสียหาย การปลิดชีพศัตรูโดยไร้เสียงช่วยลดความเสี่ยงที่ฝ่ายตรงข้ามจะรู้ตำแหน่งที่ตั้งของผู้ยิง กระนั้นศพซึ่งนอนกองอยู่บนถนนหน้าโรงรถก็ยังถือเป็นป้ายประกาศชั้นดีว่าเขากับเธอ อยู่แถวนี้

เดี๋ยวคงแห่กันมา... ทั้งสองเพิ่มระดับการระวังภัยขึ้นทันที สรวรรณ พับผ้าโทรศัพท์มือถือแล้วยัดมันลงในกระเป๋าถือ พลังหยิบเอาวัตถุผิวมัน วาวขึ้นมา ธนิศร์ยังไม่ทันมองเต็มตัวว่ามันคืออะไร เมื่อเรียวกเล็กขวามอง ก็จัดการซัดมันออกไป

เกิดเสียงดังฉีก! ที่ด้านหลังของเขา ชายหนุ่มหันไปทันเห็นสีเงิน วาวสะท้อนออกมาจากส่วนหัวของร่างตะคุ่ม ก่อนที่ผู้โชคร้ายจะล้มลงเกิด เป็นเสียงดังตึก! ตามมา

ธนิศร์สะบัดหน้ากลับมามองวัตถุผิวมันวาวในมือของหญิงสาว อีกครั้ง... ดาวกระจาย!

"นี่เป็นโลหะชนิดใหม่จากห้องแล็บของฟิสิกส์ น้ำหนักเบาแต่ คมกริบ... ทดลองดูใหม่"

"ไม่ล่ะ ผมไม่ได้ทำงานเป็นนักวิจัยให้ฟิสิกส์" ชายหนุ่มปฏิเสธ ข้อเสนอเสียงเรียบ วางปืนในมือลงบนพื้นอย่างแผ่วเบา และดึงปืน อีกระบอกออกมาจากเอวเพื่อติดตั้งท่อเก็บเสียง ธนิศร์รู้สึกวางใจมากขึ้น เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายมีอาวุธ... ถึงแม้จะแน่ใจว่าเธออยากใช้มันฆ่าเขาพร้อมกับ ที่ต้องการใช้กำจัดศัตรูก็ตาม

คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะรู้แสบใจมาตลอดว่าหญิงสาวตรงหน้า ไม่ได้เก่งกาจแค่ด้านการข่าว แต่ยากจะบอกว่าคุณหนูฟิสิกส์คนนั้น 'หมกเม็ด' อะไรไว้บ้าง วันนี้ได้รู้เพิ่มมาหนึ่งอย่าง... ความเร็วและความ

แม่นยำในการชดดาวกระจายของสรวารรณบงบอกถึงความเชี่ยวชาญซึ่งเกิดจากการทุ่มเทฝึกฝน

ภาพลักษณ์คุณหนูแสนหวาน เชี่ยวชาญการบ้านการเรือน เรียบร้อย นุ่มนวล... หลอกหลวงทั้งเพ!!

จึก! เสียงดาวกระจายถูกชดไปปักร่างศัตรูจุดให้ธนิศร์หลุดออกจากห้วงคิด เขากะพริบตาแล้วยกปืนในมือขึ้นเล็ง กระสุนปืนพุ่งตรงไปแสกหน้า เป้าหมายซึ่งวิ่งมาทางทิศด้านหลังของสรวารรณ

เสียงการยิงตอบโต้กันดังแว่วมา สรวารรณเหลือบสายตามองเจ้าของใบหน้าหล่อเหลาพยางค์พริบตาเมื่อมือถือออกมาจากกระเป๋าคือใครอีกที ภาพบนหน้าจอยืนยันความคิดของเธอที่ว่าคนของไอฟารอมตะกับพิริยะพล ไกลเข้ามาแล้ว

"เควินกับคริสเตลล่าปลอดภัยแล้ว" หญิงสาวรายงานข้อมูลเพิ่มเติม ธนิศร์พยักหน้ารับรู้โดยไม่พูดอะไร เขาเบนปลายกระบอกปืนไปทางด้านหลังของสรวารรณแล้วลั่นไกอีกครั้ง

"ผมแนะนำให้คุณหันหลังชิดผนังแทนที่จะนั่งเอียงเข้าหาผมแบบนี้" ปากบอกว่าเป็นคำแนะนำ แต่น้ำเสียงกลับฟังดูเหนียวหนายเหมือนจะบ่นว่า 'ทำไมเรื่องแค่นี้ถึงไม่รู้'

สรวารรณหน้าตั้งแต่ก็ทำตามแต่โดยดี ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องยอมรับว่า อีตาคุณชายไร้อารมณ์คนนี้มีประสบการณ์และถนัดในเรื่องทำนองนี้มากกว่า เธอ แถมตอนนี้นับว่าเป็นพวกเดียวกัน ไว้สัญญาสงบศึกชั่วคราวหมดวาระเมื่อไหร่ค่อยเคลียร์ทีเดียว!

เสียงฝีเท้าของคนจำนวนมากและเสียงปืนดังชัดเจนนมากขึ้น หญิงสาวเหลือบไปมองชั่วแวบ มือคว่ำปืนกระบอกที่วางอยู่บนพื้นข้างตัวขึ้นมาตั้งลำเล็งและลั่นไก ธนิศร์รู้สึกถึงกระสุนปืนซึ่งแล่นตัดอากาศผานใบหน้าเขาไปในระยะประชิด ตามด้วยเสียงดังตุบ! อีกครั้งจากทิศทางด้านหลังของเขา

"นั่นอาจไม่ชอบพกและใช้ปืน" เสียงหวานของสรวารรณลอยมา "แต่

นั่นไม่ได้หมายความว่าฉันไม่ใช่เป็น..."

แม้จะไม่ได้พูดออกมาเป็นประโยค แต่น้ำเสียงของหญิงสาวบ่งบอกความนัยชัดเจน...คุณช่วยฉัน ฉันช่วยคุณ เราไม่ติดค้างกัน!

ธนิศร์ยกไหล่ ฎฆข้อที่สิบสองของการเป็นศัตรูคู่อาฆาตที่ตีระฆังไว้ว่า 'การติดหนี้บุญคุณกับคู่อริ (ซึ่งในกรณีของเขา คู่อริคนนั้นคือ สรวรรณ พิริยะพล) จะส่งผลร้ายต่อทั้งสุขภาพกายและสุขภาพจิต ควรหลีกเลี่ยงทุกกรณี!'

ธนิศร์กับสรวรรณไม่แปลกใจแม้แต่น้อยที่ได้เห็นสรวุฒิยืนอยู่ข้างปองชัยซึ่งเป็นหัวหน้าบอดี้การ์ดของบ้านพิริยะพล จริงอยู่คุณชายพิริยะพลไม่ได้บุคลิกเข้าไปถึงเขตคฤหาสน์เวลลิงตัน แต่ก็ออกห่างจากเขตปลอดภัยของพิริยะพลมากทีเดียว ชายหนุ่มพาทั้งสองล่าถอยออกจากบริเวณนั้นโดยไม่ได้พูดอะไรกัน และทันทีที่เท้าของทุกคนก้าวเข้าสู่พื้นที่ของพิริยะพล เครื่องมือสื่อสารของทุกคนก็ดังขึ้นพร้อมกัน

"แม่เสื่อสาว..." สรวุฒิพิมพ์ เดินต่อโดยไม่มีที่ท่าจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดู

"รถจี๊ปอยู่ห่างไปราวห้านาทีครับ" ปองชัยเอ่ยเรียบๆ

"นายจะกลับไป 'บุญรม' กับพวกข้างหลังก็ได้นะ ฉันไม่ว่า" สรวรรณหันไปมองบอดี้การ์ดใหญ่ประจำตระกูล หลังละลายตาจากข้อความคำสั่งซึ่งถูกส่งมาจาก 'แม่เสื่อสาว' ของสรวุฒิ ไม่ต้องเดาก็รู้ได้ว่าคำสั่งต้องติดตามข้อมูลจากดาวเทียมโดยตลอดแน่ถึงรู้ว่าทุกคนเข้าสู่เขตปลอดภัยแล้ว

"ไม่ดีกว่าครับคุณหนู หน้าที่ของผมคือดูแลความปลอดภัย...ให้คนที่วางอยู่อย่างพจนันจัดการไปเถอะ" หัวหน้าบอดี้การ์ดยิ้ม

"ฉันก็แค่หวังดี หน้าที่ดูแลความปลอดภัยนี่มันปิดทองหลังพระ...ปล่อยให้ไอพารอมตะเก็บกวาด เตี่ยวทางนั้นจะได้ความดีความชอบฝ่ายเดียว"

"ถึงปองชัยไม่อยู่ แต่ก็มีคนของเราอยู่กับพจนันอีกเยอะครับ" สรวุฒิ

กลอกตาอย่างระอวใจ ไม่ต้องหันไปมองก็รู้ได้ว่าสองพี่ใหญ่ที่เดินตามมา  
ด้านหลังกำลังจะโรมรันกันทางสายตาและคำพูด

...ตั้งแต่ 'เกิดเรื่อง' จนต้องจำใจมาจับมือเป็นพันธมิตรกันชั่วคราว  
ก็มีแต่การใช้สายตากับคำพูดนี้แหละที่ช่วยไม่ให้สองคนนี้ลงแดงจากการ  
'งดทะเลาะกันชั่วคราว' ไปเสียก่อน...

เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดสนามรบย่อยๆ กลางป่า สรวุฒิจึงตัดสินใจ  
เปลี่ยนไปเดินข้างพี่สาวแล้วปล่อยให้ธนิศร์เดินนำหน้าแทนตน

"พี่ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

"ไม่" สรวุฒิรวนเล็กน้อยเมื่อได้ยินน้ำเสียงอ่อนโยนของน้องชายคนโต  
"ห่วงพี่เป็นด้วยหรือเรนนะ"

"พี่เป็นพี่สาวคนเดียวของผมนะ ถ้าไม่ห่วงผมไม่ถ่อมาจนถึงนี้หรอกครับ"  
ชายหนุ่มลอบถอนหายใจ "เลิกคิดว่าผมรักแฟนมากกว่ารักพี่เสียทีเถอะ  
ผมรักทั้งคู่ นั่นแหละ แต่รักคนละแบบ ที่ผมแสดงออกว่าเป็นห่วงเอล  
มากกว่าเพราะเขามีโอกาสพบเจอเรื่องอันตรายมากกว่าพี่ซึ่งอยู่ในวงล้อม  
ของบอดีการ์ดตลอด"

"แล้วนี่ว่าที่น้องสะใภ้พี่อยู่ที่ไหน นึกว่าเราตกลงกันแล้วเสียอีกว่า  
ห้ามตามมา" สาวสวยถาม ยิงปืนนัดเดียวได้อีฟารอมตะสองคนจริงๆ  
นอกจากรู้ข่าวของธนิศร์ซึ่งเป็นสุดสวาทขาตใจของน้องชายแล้ว ยังได้  
ตอกย้ำอีกว่าพี่ชายจอมห่วงน้องไปพร้อมกันด้วย...ถือว่าคุ้มค่า!

"ผมกับเอลทนอยู่เฉยทั้งที่รู้แกใจว่าพี่ๆ อาจเป็นอันตรายไม่ได้  
หรอกครับ" สรวุฒิคอยประคองพี่สาวซึ่งอยู่ในชุดราตรีและรองเท้านับสูง  
ไม่เหมาะแก่การเดินป่าเป็นที่สุด ถึงแม้ป่าแถบนี้จะไม่รกเรื้อมากก็ตาม  
"เอลจัดการบังคับให้แอมรออยู่ที่เมืองไทย วัฒนเลยพลอยต้องอยู่ด้วย...  
แต่พอมาถึงนี่ผมก็ต้องทะเลาะกับเอลยกใหญ่เหมือนกัน กว่าเอลจะยอม  
รออยู่ที่คฤหาสน์และปล่อยให้ผมออกมาหาพี่ๆ คนเดียว"

"ขอบคุณ" ธนิศร์ส่งเสียงเพราะรู้สึกขอบคุณจริงๆ ไม่ใช่แค่พูดตาม  
มารยาท

อันที่จริงเขารู้แต่แรกแล้วว่าทำอะไรก็คงห้ามเหล่าน้องๆ ไม่ได้ โดยเฉพาะธัญญิตากับแฟนหนุ่มของเธอ สองคนนี้มีประวัติโซกโซนเรื่องทำนองนี้อยู่แล้ว ถึงขั้นที่ว่าเก็บสถิติเรื่องจำนวนกระสุน ศพ และปริมาณเลือดไม่หวาดไม่ไหวกันเลยทีเดียว...แต่การที่ธิดินาเรศรออยู่ที่เมืองไทย และธัญญิตายอมอยู่ในที่ปลอดภัยกับเหล่าบอดีการ์ด เท่านั้นถือว่ายากเกินพอแล้ว

ถึงจะไม่อยากยอมรับเท่าไร แต่สราวุฒก็คือคนที่เหมาะสมกับธัญญิตาจริงๆ นั่นแหละ...จะหาผู้ชายหน้าไหนในโลกที่ทะเลาะชนะแถมบังคับน้องสาวคนโตของเขาได้แบบนี้อีกล่ะเนี่ย

"พี่เอ..." ร่างของผู้หญิงที่สวยงามจนใครต่อใครลงความเห็นว่าเป็นนางในจินตนาการมากกว่ามีตัวตนเป็นคนจริงๆ โผเข้ากอดพี่ชายทันทีที่อีกฝ่ายลงมาจากรถจี๊ป ธนิศร์ยกสองแขนขึ้นกอดผู้เป็นน้องตบกลิ่นหอมอ่อนๆ ที่กรุ่นมาจากร่างของธัญญิตาทำให้เขารู้สึกผ่อนคลาย

"ไม่เชื่อถือฝีมือพี่ขนาดนี้เลยเหรอเนี่ย"

"เชื่อค่ะ แต่ก็ยังเป็นห่วง...ไม่เคยมีครั้งไหนที่พี่เผลอปกป้องร้ายโดยไม่มีบอดีการ์ดอยู่ใกล้ตัวแม่แต่คนเดียวแบบครั้งนี้ค่ะ" ธัญญิตาทอยหลังออกมาก้าวหนึ่ง ดวงตาสีเทาอมฟ้าละจากใบหน้าหล่อเหลาของพี่ชายไปหาสราวรรณ โดยมองผ่านคนรักไปเสียเฉยๆ "พี่วรรณล่ะคะ ไม่เป็นอะไรใช่ไหม"

"พี่โอเค" คุณหนูใหญ่บ้านพิริยะพลสงี่ยมอ่อนๆ ให้ความที่น้องสะใภ้ระยะหลังมานี้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับธัญญิตาดีขึ้นมาก เพราะสาวสวยตาสีเทาอมฟ้าตรงหน้าเป็นคนคอยดูแลไม่ให้ทั้งพี่ชายโรคจิตกับน้องสาวตัวแสบมาหาเรื่องชวนทะเลาะกับเธอ

"เข้าไปในบ้านกันเถอะค่ะ คุณพ่อคุณแม่พวกเรารอต่อสายคุยกับพี่ๆ อยู่ ยังดีที่ย้ายแอมกับตัวผมอยู่กับพวกท่านที่เมืองไทย เลยมีคนคอยปลอบท่านให้หายกังวล" ธัญญิตาเดินควงแขนพี่ชายตรงกลับเข้าสู่คุกาศาสตร์

หลังงาม

สรวรรณหันมองน้องชายซึ่งยืนทำหน้าที่เชิงแบบหล่อๆ อยู่ข้างๆ...

"พี่ไม่ต้องพูดอะไรเลยนะครับ" สรวุฒิว่าแล้วเดินตามทั้งสองไป  
ปล่อยให้พี่สาวยืนยิ้มขำอยู่คนเดียว

ท่าทางจะโดนงอนหนักแฮะคราวนี้ ว่าจะอวยพรให้โชคดีสักหน่อย  
แต่เอาเถอะ... โชคคงช่วยน้องชายตัวดีของเธอไม่ได้หรอก ถ้าคนงอนเป็น  
แม่สาว 'สวยประหาร' สุดที่รักแบบนี้

ร่างออรชรของธัญฉิตาก้าวเข้ามาในห้องนั่งเล่นกว้างซึ่งถูกดัดแปลง  
เป็นห้องประชุมชั่วคราว โดยมีร่างสูงกำยำของสรวุฒิเดินตามมาไม่ห่าง  
นับเป็นสองคนสุดท้ายที่กลับมาในห้องนี้หลังจากแยกย้ายกันไปพักผ่อน  
เมื่อเกือบสองชั่วโมงที่แล้ว

สรวรรณมองสีหน้าบูดบึ้งของน้องชายสลับกับสีหน้าปกติสุขของ  
ว่าที่น้องสะใภ้ ก่อนจะตัดสินใจเชื่อสัญชาตญาณว่าไม่ควรคาดเดาใดๆ  
ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเรื่องผลสำเร็จของการร้องขอหรือวิธีการร้องขอ...

"กาแฟน้อยไหมเอลลี่" คริสเทลล่าทัก

"ไม่ละ ขอขอบคุณ" สาวสวยยิ้มอ่อนพลงเดินไปทิ้งตัวลงนั่งบนโซฟา  
เดี่ยว โดยมีสรวุฒิเดินตามไปนั่งหมิ่นๆ บนพนักโซฟาตัวเดียวกัน "ขอโทษ  
นะคะที่เราสองคนมาช้า มาเริ่มกันเลยดีกว่า"

"อย่าลืมที่เราสัญญากันว่าวันเสาร์เอลจะไม่ลงไปลุยเองถ้าไม่จำเป็น"  
ธนิศร์เงยหน้ามองน้องสาว

"ยังกับว่าเอลจะทำแบบนั้นได้ง่ายๆ งั้นแหละ ถึงแม่เอลอยากทำใจ  
จะขาดก็เถอะ... พี่ชายกับแฟนร่วมมือกันฝ่าไม่ให้ตลาดสายตาแบบนี้ละ"  
ธัญฉิตายกสองแขนกอดอกพลงตัววัดขาเรียวยาวสวยไขว่ห้าง

เควินซึ่งนั่งฟังการสนทนาของพี่ชายหวงน้องและน้องสาวสุดสวย  
ถึงกับกลั้นหัวเราะไม่อยู่ เลยโดนดวงตาสีเทาอมฟ้าตัวดำจ้องอย่างดุเดือด  
จนเขาต้องยกสองมือขึ้นทำท่ายอมแพ้

ยังคงสมเป็นแม่เสื้อสาวตามเคย ขนาดเควินยังไม่รอด...แล้วตะกี้ที่บอกว่าทำไม่ได้ง่าย ๆ ก็แสดงว่ายังทำได้ถึงแม้จะยากกว่าเดิมสักหน่อยนะสิ สงสัยต้องเฝ้าอย่างใกล้ชิดกว่าเดิมแล้วมั้ง สรวุฒิสบตากับพี่ชายของแฟนสาว เรื่องเกี่ยวกับธัญธิตาเป็นเรื่องแรกและเรื่องเดียวที่นอกจากเขาทั้งสองจะคิดตรงกันแล้ว ยังตกลงใจร่วมมือกันโดยไม่มีข้อแม้อีกต่างหาก

ปกติธัญธิตาก็ยอมรามือง่ายๆ อยู่หรือถ้าเขาพูดว่าจัดการได้แต่ครั้งนี้เป้าหมายไม่ใช่แค่คนคนเดียว หากเป็นทั้งครอบครัว...หรืออาจเรียกว่าทั้งตระกูล ดังนั้นอย่าว่าแต่ธัญธิตาเลย ไม่ว่าใครก็ยากจะทำใจยอมอยู่เฉยๆทั้งนั้น

"เอาเถอะค่ะ เขาเป็นว่าเอลยอมรับหน้าที่สนับสนุนและประสานงานแล้วกัน ยังไงก็ยกหน้าที่นี้ให้แอมไม่ได้อยู่แล้วนี่" ธัญธิตายอมถอยในที่สุด รู้ตัวว่าเป็นคนเดียวที่อยู่ตรงจุดกึ่งกลางระหว่างโอฟารอมตะ พิริยะพล กับเคนทอปบี้แบบพอดีพอดี

"เออละๆ นี่ก็ดีก็มากแล้ว เข้าเรื่องเลยดีกว่า เดี่ยวจะได้แยกย้ายกันไปพักผ่อน" ธนิศร์ตัดบทและส่งสัญญาณให้ทุกคนอยู่ในความสงบเพื่อจะได้เริ่มต้นคุยอย่างเป็นทางการกันเสียที

การรายงานสรุปต่างๆ จากสามหัวหน้าบอดีการ์ดของสามตระกูล เป็นไปอย่างกระชับและรวบรัด คนข่าวของสรวรรณมีรายงานเพิ่มเติมอีกไม่มากนัก เพราะเหตุการณ์วุ่นวายเพิ่งผ่านพ้นไปสดๆ ร้อนๆ จนยากจะยืนยันได้ว่าข่าวไหนจริงหรือเท็จ จากนั้นการถกเถียง ระดมความคิด วางกลยุทธ์ต่างๆ ทั้งในเชิงรับและรุกก็เริ่มขึ้น

การประชุมซึ่งมีสามพี่ใหญ่จากสามตระกูลสำคัญ โอฟารอมตะ พิริยะพล และเคนทอปบี้มารวมตัวกัน โดยมีธัญธิตากับสรวุฒิ พร้อมทั้งหัวหน้าบอดีการ์ดจากทั้งสามบ้านร่วมด้วยนับว่าไม่ธรรมดาเลย แต่เมื่อเทียบกับต้นสายปลายเหตุทั้งหมดก็พูดได้ว่าสมเหตุสมผลแล้ว

นับจากวันแรกที่โอฟารอมตะกับพิริยะพลหันหน้าเข้าหากันอย่างเป็นทางการ



ทางการเมื่อสองปีที่แล้ว ความเป็นไปต่างๆ ในโลกก็ค่อยๆ ผันแปร สาเหตุไม่ยากจะเข้าใจ ในเมื่อทั้งสองตระกูลถือเป็นแถวหน้าในหลายๆ ด้านต่างพร้อมทั้งอำนาจ เงินตรา และกำลังคน เมื่อสองอรหันมาจับมือกันจึงเกิดกระแสความเปลี่ยนแปลงอย่างช่วยไม่ได้...

เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงก็ต้องเกิดการปรับตัวรับสภาพแวดล้อมใหม่ๆ แต่มีคนบางกลุ่มที่ไม่ชอบใจนัก คนเหล่านี้ต้องการใช้ชีวิตอยู่ในสภาพเดิมๆ ...หาผลประโยชน์จากช่องว่างอันเกิดจากการหันหลังให้กันของสองบ้าน แต่เมื่อช่องว่างนั้นถูกเติมเต็มเพราะการจับมือกันของอดีตคู่แค้น ผลประโยชน์ต่างๆ ก็หายไปจนกลุ่มคนที่ว่ายากจะทำใจยอมรับได้

กระนั้นการจะต่อกรกับทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลไปพร้อมกันก็ถือว่าเป็นเรื่องที่สิ้นคิด จนกระทั่งน้องคนเล็กของสองบ้านอันได้แก่ธิดินาเรศกับสรวาวัฒน์หันมารักกันอีกคู่ และคู่พี่คนกลางซึ่งรักกันมาสองปีกำลังจะหมั้นหมายกันอย่างเป็นทางการ สถานการณ์ที่บีบคั้นมากขึ้นเรื่อยๆ ทำให้คนหลายกลุ่มหันหน้ามารวมกันเป็นกลุ่มใหญ่...การทำให้โอฬารอมตะหรือพิริยะพลเสียศูนย์ได้ถือว่าเพียงพอ ถ้าล้มคว่ำไปเลยถือว่ายิ่งดี

จากจุดเริ่มต้นที่การก่อวินาศกรรมของทั้งสองตระกูลค่อยๆ ทวีความรุนแรงมากขึ้นจนเรียกได้ว่าเป็นการก่อการร้าย กลุ่มอิทธิพลมีดต่างๆ หยอยตามเข้ามาร่วมขบวนการลัทธิครั้งนี้ ที่ร้ายไปกว่านั้นคือกลุ่มธุรกิจซึ่งถือเป็นคู่แข่งโดยตรงกับทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลทั้งหลายพากันให้ความสนับสนุนทางการเงินกับขบวนการนี้อย่างลับๆ ด้วย

"ดูทำไครๆ ก็อยากจะเล่นบทเจ้าผู้ฆ่ายักษ์ทั้งนั้นเลยนะ" ธัญฉิตาเปรย  
"ถ้ายักษ์ล้มก็มีแต่คนได้ประโยชน์นี่" สรวาฒม์ยกไหล่ "ใช่ทองคำเชียวนะ"

"เคนทอปป์จะช่วยยักษ์" เควินแทรกขึ้น เรียกรอยยิ้มจากทุกคนได้  
"แน่สิ ยักษ์ไม่ช่วยกันเองแล้วจะช่วยใคร" ธณิศร์หัวเราะที่  
เรื่องวุ่นวายลูกกลมไปถึงบ้านเคนทอปป์อย่างช่วยไม่ได้ เพราะตระกูลนี้เป็นพันธมิตรทั้งทางธุรกิจและครอบครัวของทั้งโอฬารอมตะกับพิริยะพล

มายาวนาน แน่หนอนว่าสี่พี่น้องหนุ่มหล่อบ้านเคนทอปปีอันประกอบไปด้วย เควิน ไบรอัน เคน และมาร์คไม่มีทางยื่นมือมองเพื่อนเดือดร้อนอยู่เฉยๆ ได้

สามพีที่ใหญ่ของสามบ้านต่างตกลงจะรับหน้าที่หัวเรือใหญ่ในการดูแลจัดการเรื่องนี้กันเองบวกเข้ากับสราวุธอีกคนในฐานะผู้นำตระกูลพิริยะพล ในรุ่นถัดไป แม้การทำมั่งง่อยๆ ไม่ให้เข้ามายุ่งยามจะเป็นเรื่องยากก็ตาม แต่ทุกคนก็ยอมรับและรู้ว่าอำนาจเต็มอยู่ที่ใคร ธนิศร์เปรียบเสมือนแนวหน้า เป็นหน่วยรบ สราวรรณรับหน้าที่หาข่าวตามความถนัด ส่วนเควินเป็นหน่วยสนับสนุน

"ก่อนจะพูดถึงเรื่องยักษ์ แจ็ก และไซ่ทองคำฝางเพชรอะไรนี่... ย้อนกลับมามองเรื่องกลุ่มจากอิตาเลียก่อนดีไหม" สราวรรณส่งเสียง "มีเหตุผลเชื่อได้ว่ากลุ่มจากอิตาเลียมาที่นี้ด้วยสองเหตุผล หนึ่งคือพวกเรา แต่อีกหนึ่ง... คือคริสเทลล่า"

สายตาทูกู้หันไปมองนักดนตรีสาวผู้มากด้วยพรสวรรค์ทันที สีหน้าของเธอสงบนิ่งราวกับคาดการณ์เรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าแล้ว

"เรื่องนี้เกี่ยวกับการหายสาบสูญไปของน้องสาวฝาแฝดของเธอไซ่ไหม คริส" สาวสวยเจ้าของดวงตาสีเทาอมฟ้าเล็กคิ้ว

"อืม" คริสเทลล่ารับ "ขอโทษด้วยนะที่ทำให้พวกเธอเดือดร้อนไปด้วย"

"ตกลงน่า วรรณก็บอกแล้วไงว่าพวกนั้นมาด้วยสองเหตุผล ต่อให้ไม่มีคุณอยู่ที่นี้ด้วย พวกนั้นก็ต้องมาเพราะพวกเราอยู่ดี" เควินปลอบแฟนสาวซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ

"ฉันเคยบอกแล้วไม่ใช่เธอว่าถ้าต้องการความช่วยเหลือเรื่องนี้ให้บอก" ธนิศร์จ้องหน้าคริสเทลล่า

"ฉันก็ได้แต่ต้องการความช่วยเหลือนี่" เจ้าของดวงตาสีเขียวเข้มทำหน้าอยู่

ธัญธิดาหันไปสบตากับพี่ชาย... ขาวกรหายตัวไปของหนึ่งในลูกสาวฝาแฝดแห่งตระกูลเวลลิงตันถือเป็นข่าวครึกโครมไปทั่วโลกเมื่อมีลึบกว่า

ปีก่อน ตอนนั้นฉันนึกถึงเธอเกิด เธอจึงมารู้เรื่องนี้เอาตอนที่เธอนึกได้ รู้จักกับคริสเตลล่าเมื่อหลายปีก่อน ครอบครัวเวลลิงตันพยายามสืบเสาะหาตัวหายาที่หายสาบสูญมาโดยตลอดจนกระทั่งวันนี้แต่ไม่ประสบผล แทบไม่มีใครรู้อะไรเพิ่มเติมนอกจากเรื่องที่ยอดดีการ์ตของครอบครัวเป็นผู้ทรยศ ซึ่งนั่นก็ทำให้บิดาของคริสเตลล่าไม่ยอมไว้วางใจยอดดีการ์ตคนไหนๆ อีกเลย

ความจริงที่ว่ายอดดีการ์ตใจคดคนนั้นเสียชีวิตไปด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์หลังจากลักพาตัวหายาของคนเล็กของเวลลิงตันเพียงวันเดียว โดยไม่มีรายงานผู้รอดชีวิตจากอุบัติเหตุครั้งนี้ ทำให้สมาชิกทุกคนในตระกูลสูงศักดิ์ของอังกฤษต่างสิ้นหวังและทำใจยอมรับโชคชะตาที่เกิดขึ้น

ดูเหมือนคริสเตลล่าจะเป็นคนเดียวที่เชื่อว่าน้องสาวยังมีชีวิตอยู่ หรือแม้กระทั่งเธอเสียชีวิตไปแล้ว หญิงสาวก็ต้องการรู้ให้ได้ว่าใครเป็นตัวการในเรื่องนี้ เธอมุ่งมั่นขุดคุ้ยหาคำตอบทันทีที่เรียนจบ การเป็นนักดนตรีผู้โด่งดังทำให้เธอรู้จักผู้คนมากมายและได้เดินทางไปทั่วโลก หญิงสาวใช้ประโยชน์จากข้อนี้ จนกระทั่งความพยายามประสบผล เธอพบเบาะแสที่ตามมา แต่นั่นก็เป็นการพาตัวเองเข้าสู่อันตรายเช่นกัน

"เอาเถอะอะ" สรวรรณขัด "ในเมื่อตอนนี้คุณเป็นคนรักของเควิน แลผมมีใจที่ร่วมกับพวกเราด้วย...ยังไงก็ให้เราช่วยคุณในเรื่องนี้เถอะ ถ้าไม่เห็นแก่ความปลอดภัยของตัวเองก็เห็นแก่ความสบายใจของเควินก็ได้"

คริสเตลล่ามีสีหน้าลำบากใจ แต่เมื่อหันไปสบเข้ากับดวงตาสีเทาของเควิน หญิงสาวก็ได้แต่ยอมพยักหน้ารับอย่างจนใจ แต่ความสนใจของเธอนึกถึงกับสรวรรณไม่ได้อยู่ตรงนั้น ทั้งคู่มองเธอนึกซึ่งหันไปส่งข้อความอะไรบางอย่างให้สรวรรณทางสายตา

สองคนนี่เนียนะ...คุยกันทางสายตา!? สองหนุ่มสาวหันสบตากันเองบ้าง

หากคนซึ่งเป็นผู้รับข้อความอย่างสรวรรณกลับไม่รู้สึกละอายใจไปด้วย ตรงกันข้ามความรู้สึกไม่ไว้วางใจกลับพุ่งพรวดแทบถึงขีดสุด

สายตาของธนิศร์ประกาศว่าเขาจะรู้อะไรบางอย่างเท่าทันเธอ แม้จะเดา  
ไม่ออกว่าเขาจะรู้อะไร แต่ถึงเดาออกมันก็คงไม่ได้ทำให้เรื่องต่างไปสักเท่าไร...  
สัญชาตญาณของเธอบอกว่าผู้ชายคนนี้อันตรายต่อสุขภาพจิต ไม่ควรเก็บ  
ไว้ใกล้ตัวจนเกินไป

คนเราควรเชื่อสัญชาตญาณตัวเอง เพราะฉะนั้น...ต้องมา!

"พี่เอขา..." เสียงใสดังขึ้นพร้อมกับที่ธนิศร์โดนเจ้าของเสียงโอบกอด  
จากด้านหลัง

"ว่ายังไงแอม" "ไม่ต้องหันไปมองชายหนุ่มก็รู้ได้ว่าอีกฝ่ายต้องเป็น  
ธินินาเรศ น้องสาวคนเล็กสุดที่รักของเขาแน่ๆ "พี่กำลังจะไปออฟฟิศนะ  
ถ้าจะเล่นซนก็ไว้ก่อน..."

"โห พี่เอ" คนโดนกล่าวหาพยายามข้างหน้าพี่ชายทันที ใบหน้าจิ้มลิ้ม  
งอแง "เห็นแอมเป็นคนยังไงคะเนี่ย"

ก็จะให้เห็นเป็นคนยังไงล่ะ ในเมื่อตอนเขากลับมาถึง ธินินาเรศหา  
เรื่องจนเขายกใหญ่ที่ห้องเธอไว้ที่เมืองไทย แต่ประเด็นมันอยู่ตรงที่น้องสาว  
'สวยแสบ' คนนี้สุดสำใจดีซี้ทางง้อให้เขาต่างหาก...

'พี่เอช่วยแอมแกลังัวฉนหน่อยสิคะ เดี่ยวนี้ชอบบ้งคับแอมจัง  
น่าเบื่อสุดๆ...เพราะฉะนั้นพี่เอหาทางไม่ให้ฉนเจอแอมได้สักสองสามวัน  
นะคะ แล้วแอมจะหายอนพี่เอ'

ใจจริงเขาก็อยากจะช่วยน้องสาวอยู่เหมือนกัน แต่พักนี้เขามีเรื่อง  
มากมายต้องกังวลใจ หนึ่งในนั้นคือการหาทางกันให้น้องสาวทั้งสองคนอยู่  
ห่างไกลจากเรื่องอันตรายโดยเฉพาะน้องสาวคนเล็ก หลังๆ มานี้ธินินาเรศ  
โดนแฟนอย่างสรวัดฉนตามคุมทุกฝีก้าว แอมไม่ยอมผ่อนปรนให้หญิงสาว  
ทำตามใจเหมือนเมื่อก่อน ธนิศร์จึงพอวางใจได้ว่าน้องสาวสวยแสบ  
ของเขาจะปลอดภัย...ปล่อยสรวัดฉนไปก่อน จบเรื่องแล้วค่อยว่ากันอีกที  
ไม่สาย

แต่การตัดสินใจนี้ค่อนข้างสร้างปัญหาให้เขาอยู่เหมือนกัน เพราะ

พอเขาไม่ยอมให้ความร่วมมือ ธิดินาเรศก็ยิ่งเดินหน้าองต้อ ไม่ยอมมองหน้าหรือพูดคุยกับเขาเลยแม้แต่คำเดียวตลอดสามวันที่ผ่านมา ทำเอาพี่ชายซึ่งรักน้องสาวเป็นที่สุดอย่างเขาหงุดหงิดแทบบ้า แต่ก็ต้องขมใจอดทนเพราะความปลอดภัยของน้องสาวสำคัญที่สุด

"แอมรู้ค่ะว่าพี่จะไปออฟฟิศ เลยอยากจะไปด้วย" เสียงของน้องสาวดังขึ้นอีกครั้งเมื่อเห็นว่าพี่ชายสุดหล่อไม่ยอมตอบคำถาม

"ไปออฟฟิศ" ธิดินาเรศเล็กก็อย่างแปลกใจกลางยกมือขึ้นกอดอกน้องสาวตัวแสบของเขาต้องวางแผนป่วนไว้แหว่งๆ ปกติมีแต่อแงบอกว่าแค่เดินเข้าไปในออฟฟิศก็พานจะหลับ "ก่อนพี่จะตอบตกลงหรือปฏิเสธไหนบอกมาซิว่าตกลงหายงอนพี่แล้วหรือ"

"แหม งอนแบบไม่มีคนน้อมหน้าเบื่อนี้คะ" ธิดินาเรศบอกหน้าตาเฉย "ขอเก็บไว้งอนต่อวันหลังแล้วกัน"

"ไม่ใช่ยอมหายงอนชั่วคราวเพราะอยากให้พี่ไปป่วนที่ออฟฟิศแก้เบื่อหรือหรือ"

"ใช่ เอ๊ย ไม่ใช่ค่ะ" สาวสวยริบฉีกยิ้มเอาใจ แถมยังมีบริการกอดเอวออดอ้อนอีกต่างหาก "เอาเป็นใช่ครึ่งไม่ใช่ครึ่งแล้วกันนะคะ เพราะแอมเบื่อจริงๆ แต่ไม่ได้คิดจะไปป่วนเลยแม้แต่นิดเดียว...นะคำ ให้แอมไปด้วยเถอะ อยู่แต่ในบ้านไม่เห็นเดือนเห็นตะวันมาเป็นสัปดาห์แล้วขอแอมไปด้วยน้ำ ไปกับพี่เอปลอดภัยอยู่แล้วแหละ น้ำ"

การออดอ้อนของธิดินาเรศส่งผลให้หัวใจของพี่ชายที่รักน้องสาวสุดหัวใจอ่อนโยนโดยไม่ต้องสงสัย เกราะที่ยังดีที่สรวัฒน์โผล่เข้ามาก่อนที่ธิดินาเรศจะผลอดตกปากรับค่าน้องสาวไป

"เล่นสนุกอะไรอยู่" เสียงของแฟนหนุ่มรูปหล่อทำให้ธิดินาเรศชะงักก็กเธอหันไปมองแล้วกอดเอวพี่ชายแน่นกว่าเดิม

"อย่าเข้ามาใกล้นะวัฒน์ แอมมีพี่เออยู่ด้วยเห็นไหม"

อาการของคนรักทำให้สรวัฒน์ถึงกับโคลงคิระชะอย่างอ่อนใจ ในขณะที่ที่คนเป็นพี่ชายไม่รู้ว่าดีใจหรือเสียใจที่ที่น้องสาวคนเล็กค้นพบประโยชน์

ของเขาเพิ่มขึ้นอีกอย่างคือสามารถใช้เป็นยันต์กันสรวัดมันได้...ถ้าไม่คิดว่ามันคล้ายๆ กับการใช้พระเครื่องกันผี ก็คงพอกล่อมแกล้มจิตใจได้ละมัง

"ทำไมวันนี้ถึงมาที่นี่ได้ พิริยะพลมีประชุมใหญ่ไม่ใช่หรือ" ธนิศร์หันไปสนใจแฟนของน้องสาวคนเล็กแทน

ทุกคนแยกย้ายกันในช่วงเช้าของเมื่อสามวันก่อน เควินกับคริสเตลล่าแวะไปที่ตลาดสนเวลลิงตันซานกรุงลอนดอนด้วยกัน สรวัดมันไปชุมนุมหาข่าวที่ไหนเขาไม่รู้ และไม่อยากจะรู้ด้วย ส่วนสรวัดมันกับธนิศร์เดินทางไปฮามาร์ค น้องชายคนเล็กของบ้านเคนทอปป์ที่นิวยอร์ก

ไม่รู้เป็นโชคคดีหรือร้ายที่ขบวนการลี้ภัยเกิดนี่ก็อยากก่อการร้ายในเวลานั้นพอดี ทรัพย์สินเสียหายเพียงบางส่วน แต่มีเครือข่ายของพิริยะพลได้รับบาดเจ็บหลายคน ดีแต่ว่าทั้งสามไปถึงทันเวลาซึ่งต้องขอบคุณฝ่ายข่าวซึ่งทำหน้าที่ได้อย่างยอดเยี่ยม แวะว่างานนี้สรวัดมันก็ควรจัดจนแทบจะกลายเป็นพายุทอร์นาโดย่อมๆ แม่เสื้อสาวแสนสวยอย่างธนิศร์ตาเลยต้องยอมวางปืนและหันมาห้ามปรามคนรักไม่ให้วุ่นวาย

น้องสาวคนกลางของเขาเพิ่งกลับมาถึงเมืองไทยเมื่อเช้ามืด และตอนนี้คงไปอยู่ในห้องประชุมของตึกพิริยะพลกับแฟนหนุ่ม เธอโทรมาบอกว่ายังไม่ค่อยไว้วางใจสรวัดมันที่ยังมีอารมณ์เดือดจัดเท่าไร

"ครับ เดิมจะคุยเรื่องวินาศกรรมที่นิวยอร์ก แต่พอดีที่वरณได้ข่าวใหม่เข้ามาหลายชิ้น" สรวัดมันเหลือบไปมองคนรักแวบหนึ่งก่อนจะยื่นแฟ้มเอกสารในมือให้ธนิศร์ "ที่เอลเลียตส่งผมมาที่นี่เพื่อเชิญพี่ไปที่ตึกพิริยะพล"

ข่าว...ถ้าแค่ข่าวก็มีหนทางมากมายที่จะส่งถึงมือเขา การที่ธนิศร์ส่งสรวัดมันมาย่อมต้องมีนัยลึกซึ้งกว่านั้น เป็นต้นว่า...

คุณชายใหญ่บ้านโอฬารอมตะรับแฟ้มมาถือพลางเหลือบไปมองน้องสาวซึ่งยังไม่เลิกเกาะเอาเขาแถมทำท่าซู่ฟ่อใส่สรวัดมันอีกต่างหาก คนเป็นที่ชายใช้เวลาราวสามวินาทีในการตัดใจแล้วหันกลับมาสบตาคนรักของน้องสาว

"ถ้างั้น...ขออนุญาตนะครับ" คุณชายคนน้องของบ้านพิริยะพลเข้าใจความหมายในสายตาของอีกฝ่าย เขาปราดเข้าไปประชิดตัวสาวสวยแสนสุดที่รัก ดวงตากลมโตคู่สวยเบิกกว้างอย่างหวาดระแวง เจ้าหล่อนตั้งท่าจะโวยวาย แต่ยั้งชั่งกว่าสราว์ฉมน์ ชายหนุ่มจัดการเกาะมือเรียวยาวสองข้างออกจากเอวธนิศร์และซ้อนร่างบอบบางขึ้นอุ้มหน้าตาเฉย

"วะ...ฉมน์ ทำบ้าอะไรเนี่ย ปล่อยหน้า"

"อย่าตื่น" ร่างสูงดุใส่คนรักทั้งทางสายตา สีหน้า และน้ำเสียง... โดยเฉพาะอย่างยิ่งทางสายตาซึ่งส่งข้อความบอกว่า 'ทำตามเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ยอมโดนตีทีหลัง'

ธิตินาเรศชะงักความเคลื่อนไหวทันที่ราวมีใครกดสวิทช์ปิด พักหลังมานี้เธอได้เรียนรู้ว่าการทำหายสราว์ฉมน์ไม่ก่อให้เกิดผลดีต่อ...เอ่อ สวัสดิภาพเนื้อตัวของเธอเท่าไร และเมื่อเอาตัวรอดด้วยความสามารถของตัวเองไม่ได้ก็ต้องหาตัวช่วย

"พี่เอ..."

"ไว้ค่อยคุยกันนะแอม พี่รีบ" ธนิศร์ตีหน้าตาย ปิดหูปิดตาทำเป็นไม่เห็นและไม่ได้ยินการขอความช่วยเหลือของน้องสาว ถึงใจอยากจะไปกระซอกตัวน้องสาวออกมาจากอ้อมแขนของสราว์ฉมน์มากเท่าไร แต่มีเรื่องที่สำคัญกว่านั้น...

ว๊าย! มันน่าหงุดหงิด...ไอ้พวกตัวตันเหตุที่ทำให้น้องสาวถูกพรากออกจากอกเขา (!?) ต้องรีบเก็บให้เรียบ วอนตายจริงๆ พวกนี้

ธิตินาเรศแทบไม่เชื่อในเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ เลยลองหยิกแก้มคนที่กำลังอุ้มเธออยู่ ซึ่งก็ได้รับการตอบรับเป็นเสียงเรียกชื่อเธอแบบดูๆ จากคนโดนหยิก แต่หญิงสาวก็ไม่ได้สนใจเพราะมัวตกตะลึงกับความจริงที่ได้ค้นพบ...เธอไม่ได้ฝันไป ตะกั่วที่ชายสุดที่รักเดินออกจากบ้านเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้นทั้งที่เห็นเธอถูกสราว์ฉมน์อุ้มคาตาจริงๆ ถ้าบอกว่าโลกกำลังจะถึงกาลอวสาน พระจันทร์โคจรไปชนพระอาทิตย์ หรือกองทัพจากดาวอังคารยกพลมาบุกโลก ยังทำใจเชื่อได้ง่ายกว่าเลย!

มันเกิดอะไรขึ้นกับพี่ชายเธอเนี่ยยย!

"หมดตัวช่วยแล้วไซ้ใหม่"

น้ำเสียงที่สรวลัฒน์ใช้ทำเอาคนที่กำลังตื่นตระหนกซังกก๊าก สวสวยแสบพูดไม่ออกบอกรู้แต่ว่าเห็นรอยยิ้มนุ่มๆ กับประกายตาวิบวับของคนรักแล้วนึกอยากจะมาห้ทั้งพี่ชายกับแฟนทิ้งเพิ่มขึ้นอีกราวสามจุดห้าเท่า แต่...

อีม การที่พี่สาวสวยประหารส่งน้องชายของสรวลัฒน์ที่นั่นทั้งที่บ้านพิริยะพลมีประชุมใหญ่ แถมพี่ชายซี้ห่วยยอมให้สรวลัฒน์ถึงเนื้อถึงตัวเธอได้ขนาดนี้โดยไม่บ่นว่า (หรือฆ่าทิ้ง) มันต้องมีอะไรแน่...

คุณชายคนเล็กบ้านพิริยะพลมองแฟนสาวอย่างหวาดระแวง อยู่ดีๆ แม่เจ้าประคุณสุดแสบก็เลิกทำตาวาวแล้วเปลี่ยนเป็นทำท่าเหมือนครุ่นคิดอะไรอยู่ ดวงตากกลมโตของธิดินาเรศที่มองมาทำให้เขารู้สึกสังหรณ์ใจพิกล

"วิฒน์" ร่างบอบบางในอ้อมแขนของชายหนุ่มลากเสียงหวาน "แอมอยากรู้ว่า..."

ร่างสูงปล่อยสาวสวยสุดที่รักในอ้อมแขนลงยืนทันใด และพูดสั้นๆ ได้ใจความเพื่อเบี่ยงเบนประเด็น "หนัก"

ธิดินาเรศตาโตกับช็อกล่าวหาที่ได้รับ เกือบจะกระโดดกัศคอสรวลัฒน์อยู่แล้ว แต่พอดีฉุกคิดขึ้นมาได้เสียก่อนว่าอดีตคู่กัดฟ้าประทานของตนต้องพูดเพื่อเบนความสนใจของเธอแน่ๆ ไม่สำเร็จหรือจะ!

"อย่าหนีนะวิฒน์ อยากอยู่ใกล้แอมมากไม่ใช่หรือไง" สวสวยวิ่งไปตักหน้าคนรักซึ่งจะทำาจะเดินหนี

"ใครบอก"

"แอมนี่แหละบอก" ธิดินาเรศพูดหน้าตาเฉย ใช้สองแขนกอดอีกฝ่ายแน่นขึ้น ดวงตากกลมโตใสซื่อ (!?) นายเววอดอ้อนเต็มพิกัด แถมยังยื่นหน้าเข้าไปใกล้อีกฝ่ายในระยะชวนหัวใจวายอีกต่างหาก "อย่าห่วงเลย จะสุดที่รัก วันนี้อ้อมไม่ปล่อยให้วิฒน์รอดเงื้อมมือ เอ๊ย กลับบ้านไปโดยที่ยังไม่ยอมตอบคำถามแอมหรือ... ไหนบอกมาซิคนที่ว่าเกิดอะไรขึ้น"



"อย่าเล่นนำแอม" สรวัดณ์ทำท่ารำคาญกลบเกลื่อน พยายามแกะมือของหญิงสาวออกจากตัว ให้ยัยตัวแสบกอดเขาอยู่แบบนี้มันก็ต่อสุขภาพหัวใจเขาอยู่หรือก แต่ชื่นใจอ่อนเพลือดตอบคำถามคุณเธอไปละก็ มีหวังสุขภาพกายเขาคงย่ำแย่เพราะโดนบรรดาพี่ๆ ถล่มยับ...ทั้งพี่ตัวเองและพี่ของยัยคุณหนูสุดแสบเลยนั่นแหละ

แต่ก็แน่ละ ธิตินาเรศไม่ได้ฉายาสวยแสบเพราะไปบังคับขู่เข็ญเอามาจากใคร หญิงสาวได้มันมาเพราะความสามารถเฉพาะตัวล้วนๆ ดังนั้นก็เลิกคิดได้แล้วว่าเธอจะยอมรามือง่ายๆ

"ดาร์ลิ่งขา ไหนบอกว่ารักแอมหนักหนาไป ขอกอดแค่นี้ทำท่าเหมือนรังเกียจ เสียใจนะเนี่ย วัฒณ์คงไม่อยากได้ชื่อว่าทำให้คนที่วัณณ์รักเสียใจใช่ไหมล่ะ ถ้านั้นก็ตอบคำถามแอมเถอะ"

แฟนเขาสามารถจับแพะกับแกะมาอยู่ร่วมคอกได้อีกตามเคย สรวัดณ์กลอกตา อาการอดอ้อนคลอเคลียนิ้วเนียบของธิตินาเรศเริ่มทวีความรุนแรงขึ้นเรื่อยๆ เปลี่ยนใจให้ธิดิตรีมาอยู่เป็นฝ่ายรับมียัยคุณหนูสุดแสบแทนเขาตอนนี้จะทันไหมนะ สถานการณ์อันตรายน่าอยู่กลางดงกระสุนซะอีกให้ตาย...แต่ถ้าเรื่องเป็นแบบนี้ก็ช่วยไม่ได้

ท่อนแขนซ้ายของชายหนุ่มตัวดีโอบช่วงเอวคอดกั๊วแฟนสาวอย่างรวดเร็ว ธิตินาเรศคงจะถอยตามสัญชาตญาณ แต่แขนแกร่งก็รั้งไว้จนไม่อาจขยับไปไหนได้ มือขวาของสรวัดณ์ตามติดมาเซยคางได้รูปของสาวสวยขึ้น

"อยากให้วัณณ์พิสูจน์ความรักที่มีต่อแอมจริงๆ หรือ"

สาวสวยตัวแข็ง ไม่กล้าแม้กระทั่งหายใจ หัวใจเจ้ากรรมแต่นระริวอย่างบ้าคลั่งเป็นการส่งสัญญาณเตือนภัย เสียงนุ่่มกว่าปกติ รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ยั่วเย้า นัยน์ตาพราระยับแบบนี้...อันตรายน!!!

แต่เพียงพริบตาเดียว รอยยิ้มไม่น่าไว้วางใจของคนรักก็หายไปจากครรลองสายตาของธิตินาเรศ สิ่งที่หมุ่นเปลี่ยนเข้ามาทดแทนคือริมฝีปากหนาและลมหายใจอุ่น ดวงตาของสรวัดณ์อยู่ใกล้เสียนหน้ากลัวว่าแฟนตา

## เกี่ยวหัวใจ... เหนี่ยวไกรภัก

40

งามนอนของเธอจะปิดโต้น หากจรสจูบแสนหวานกลับขับไล่ทุกสิ่งใน  
ห้วงคำนึงของหญิงสาวไปได้อย่างง่ายดาย ไร้เรี่ยวแรงหรือกระทั่งความคิด  
จะขัดป้อมต่อต้าน ได้แต่ปล่อยให้คนรักทำตามใจไปเรื่อยๆ จน 'คนทำ  
ตามใจ' อดคิดไม่ได้...

อันที่จริงถ้าสุดที่รักของเขาออกกลายแสบจนเขาต้องออกแรง 'สยบ'  
แบบนี้บ่อยๆ...ก็น่าจะดีแฮะ!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)